

J. GOLDENLANE

VÁROSI TÖRTÉNET

J. GOLDENLANE

VÁROSI TÖRTÉNET

– részlet –

I.

Három mezítlábas, szakadt alak sodródott a Tiberis kikötőjének hajnali forgatagában.

– Éhes vagyok.

– Kuss, Ictis¹.

– De már két napja nem ettünk!

– Neked is kuss, Bubalus²! Tudjátok jól, hogy az a rohadt hajós a viteldíj fejében elvette az összes pénzünket.

– Ez igaz, de nálad még ott van az a négy szeszi, amit útközben kiloptam a kormányosládájából, te meg elvetted, azzal a dumával, hogy nem kell a balhé, és majd visszaadod neki – morogta az Ictisnek nevezett, vékony fickó, akinek valóban úgy csillogott keskeny vágású, fekete szeme, mint valami ravasz kis ragadozónak.

– És nem adtad vissza, persze, szóval most ehetnénk belőle – fűzte hozzá társa, a csőcselék fölé jó fejfel magasodó, széles vállú, dagadó izmú Bubalus.

– Jó lesz még másra az a pénz – intette le őket Triarius³, a társaság harmadik tagja, sötét hajú, borostás férfi, majd megállt, csípőre tette a kezét, körbenézett. Messze lerítt a tartásáról, hogy katonaviselt, de nem volt nála semmiféle fegyver. – Úgy tudom, itt drága a szállás, és ráadásul nem lehet az utcán tölteni az éjszakát, mert kirabolnak, megkéselnek, vagy ami még rosszabb, rád lel egy őrjárat, és elvisznek.

– Azért én egy közönséges őrjáratról annyira nem félek! – húzta ki magát önérzetesen Bubalus.

¹ ictis: menyét

² bubalus: bivaly

³ triarius: a harmadik sor katonája

– Nem keveredünk összetűzésbe a helyi hivatalos közzel!
– förmedt rá azonnal Triarius. – Semmi kedvem visszakerülni a gályára.

– Pedig úgyis az lesz belőle – legyintett mindent tudóan a vékony Ictis.

– Hát igen, itt nehéz lesz elkerülni a törvényt – bólogatott Bubalus is.

– Most úgy sírtok, mintha nem közös lett volna a döntés. Hát parancsba adtam, hogy idejőjjünk?

– Igen – válaszolta két embere szkeptikusan, mire Triarius dühösen sötét tincsei közé túrt.

– Ha most elkezdték megint a dumát arról az átkozott nőről...

– ...akit már régen elfelejtettél...

– ...és aki annyit sem számított neked, mint a soros zsoldfizetés...

– ...akkor szálljatok le rólam, mert már régen elfelejtettem, és annyit sem számított nekem soha, mint a soros zsoldfizetés!
– dühöngött Triarius. – Csak azért jöttünk utána, mert tartozik nekünk, világos?

– Persze!

– Hogyne!

– Világos, mint a nap, Triarius – bólított rá még egyszer Ictis.
– De inkább térjünk vissza az ebéd kérdésére. Merthogy nagyon régen reggeliztem, ha jól számolom, megvan két napja is, tehát napfelkelte ide vagy oda, itt az ideje, hogy megebédeljünk.

– Jól beszél – helyeselt Bubalus.

– Jaj, legalább pár pillanatig felejtsetek már el a hasatokat, jó? Éreztétek át a helyzet nagyszerűségét! Elvégre megérkeztünk, itt vagyunk a világ közepén, a Birodalom és a civilizáció központjában. Ez itt nem egy város, ez a Város, ahol minden út összefut⁴ – magyarázta Triarius, és lendületesen körbeintett.

Körbe a sokemeletes, kopott bérházakon, a kikötő jókora raktárépületein, a lusta folyó hullámai által sok év alatt simára

⁴ Omnes viae Romam ducunt: minden út Rómába vezet

csiszolt, mohos kikötőköveken, a vízben horgonyzó, széles fedélzetű gályákon. Körbe a hajnali óra ellenére nyüzsgő tömegben, sötét hajú, barna bőrű emberek tunikás, köpenyes, sarus forgatagán, a zsákhordók és matrózok napcserzette arcán. Körbe és fel, a város dombjain álló palotákra, melyek márványfalai büszkén fénylettek az errefelé soha meg nem fakuló napfényben.

– Nézem, Triarius, de mit mondjak, leginkább a hányinger jön rám. Frászosan sok itt az ember – rázta a fejét Bubalus, aki nem tudta értékelni a pillanat jelentőségét.

– Legalább van kitől kérdezősködni – vont vállat Triarius, és odafordult az egyik, mellettük éppen eltörtető ember felé. – Elnézést...

– Nincs rá időm – intette le a középkorú, kopaszodó fickó, akit megszólított, és köpenyét szorosabbra húzva már sietett is tovább.

Triarius felvonta a szemöldökét, majd kis vállvonással újra próbálkozott.

– Szép úrnő...

– Kopjatok le, mocskos huligánok, én tisztességes lány vagyok!

– De... – magyarázkodott volna Triarius, ám a nő már el is tűnt mellőlük.

– Csak így tovább, Triarius! – bólogatott mellette Ictis.

– Tulajdonképpen mit keresünk? – szólt közbe Bubalus.

– Kettőt találhatsz – sóhajtott Ictis, majd buzgó szempilla-rezegtetéssel és csípőriszálással igyekezett rávezetni társát a megoldásra.

A mellettük ellépő, tisztos, ősz szakállú férfi megvető pillanattal honorálta mutatványát, de Bubalus megértette a célzást.

– Triarius, az a nő, akinek ha kimondjuk a nevét, mindig olyan ideges lesz, szóval az a bizonyos nő csak szerencsétlenséget hozott ránk eddig is. Hagyjuk a fenébe, és keressünk valakit, aki fegyvereseket toboroz!

– Hosszú még ez a nap. Szállást meg munkát kereshetünk később is – legyintett Triarius nagyvonalúan, aztán további szócséplés nélkül sarkon fordult, és nekivágott a tömegnek.

Könyökkel tört magának utat, két társa szorosan követte. Átvágtak a kikötő széles terén, aztán befordultak az egyik utcába. Sokemeletes épületek, a Város jellegzetes bérházaai fogták el előlük a reggeli napfényt, felettük alig látszott az ég a magas falak és az árnyékot vetni kihúzott ponyvák között. A tömeg kicsit megritkult, de még itt is emberek siettek dolguk után, több szolga is cipekedett, gyors léptekkel és nagy csomagokkal vágva át a még árnyékos utcákon, az épületek földszintjéről pedig boltok, műhelyek nyíltak, de láttak mosodát és nyilvános illemhelyet is.

Triarius lassan, fejfogatva haladt, minden részletet megfigyelve, aztán észrevett egy idősebb asszonyt, aki éppen megállt, behúzódva a fal menti árnyékba, és a lábához eresztette nagy, ponyvával fedett kosarát, amit eddig a hátán cipelt. A tunikája felett viselt színes, bő palla⁵ mutatta, hogy nem csomaghordó szolga, és aki pihenni áll meg, az nem bánja, ha kicsit tartóztatják, döntött a férfi, majd odalépett, és megkérdezte, hol lakik Gaius Claudius Sabinus Regillensis. Mire az asszony kikacagta őket.

– Ti ugye most érkeztetek a Városba? – kérdezte gúnyosan, miközben nekidőlt a falnak, és pallájának bő szárával legyezni kezdte az arcát

– Igen. Ennyire látszik? – sóhajtott szomorúan Triarius, miközben két társa is megállt, tőle kicsit távolabb, de úgy, hogy az utca forgalmának messze ki kelljen kerülnie a beszélgető párost.

– Északi akcentussal beszéled a latint, meg hát ezek a ruhák! – nézett végig rajtuk az asszony, elnézően megmosolyogva a három férfi kinézetét.

– Mi ezzel a ruhával a baj? – csodálkozott Triarius. – Tunika övvel, itt mindenki ezt hordja!

– Először is, tisztességes polgár legalább egy köpenyt borít a vállára, de igazad van, modern korunkban ez a szokás már eltűnőben, manapság már egy tunikában kimehet az ember az

⁵ palla: női köpeny, általában utcai viselet

utcára! Az viszont, hogy a ti három tunikátokat egyformának látod, világosan mutatja, hogy menthetetlenül vidéki vagy! – legyintett fölényesen az asszony. – A te ruhád szegésén itt-ott még észre lehet venni a megfeszlett, piros cérnás hímzést, valami jobb akháj munka lehetett új korában, a barátod tunikája viszont női darab, a hosszabbra hagyott ujján látszik. Ráadásul a nyakkivágása egyértelműen észak-itáliai, az öve viszont illír módon fonott. Aki ennyire összevissza öltözik, az hozzá nem értő barbár! Vagy a fél Birodalmat bejárva rabolta össze a holmiját – fűzte még hozzá a nő, és hangosan felkacagott a remek tréfán. Triarius jobb híján vele nevetett.

– Vagy egy kiárúsításon vásárolta össze a gönceit – magyarázkodott aztán sietve, majd gyorsan témát váltott. – De ha újak is vagyunk a Városban, azért nem vagyunk barbárok! Mindhárman a limesen innen születünk, és azóta is ide fizetjük az adót – húzta ki magát öntudatosan, ám a nő csak legyintett.

– Az itt kevés, ha valami provinciának a polgára vagy. Különösen kevés, ha most jártok először a Városban. Mert nem csak most érkeztek, de most jártok itt először, igaz? – kérdezett rá, és amikor a három férfi rábólintott, jókedvűen folytatta. – Gondoltam. Névről keresni valakit, micsoda lehetetlen ötlet! Sosem fogjátok megtalálni, hacsak nem valami híres ember.

– Ki számít itt híresnek? – kérdezett rá óvatosan Triarius.

– A nagyhatalmú politikusok, a kocsihajtó versenyek és a gladiátorviadalok soros győztesei, no meg azok, akik több mint évi tízmillió szeszt keresnek.

Triarius kicsit töprengett.

– Egy volt prefektus nagyhatalmú politikus?

– Attól függ, miért hagyta abba. Előléptették vagy lemondatták? – kérdezte a nő gyakorlatiasan.

– Fogalmam sincs róla – rázta a fejét Triarius, mire az asszony egy kicsit elgondolkodott.

– Ha tényleg valami prefektus volt, akkor bizonyosan volt bejelentett lakása, talán saját háza is. Próbálkozzatok a kerületi

prefektúrákon, ott be van jegyezve minden bejelentett lakos. A megfelelő illeték kifizetése ellenében megadják a címét – tanácsolta, aztán Triarius még váltott vele pár kedves szót, és végül Ictis a kosarat is felsegítette a nő hátára, amikor elváltak. Majd a három férfi ismét nekivágott az utcáknak.

Vaktában, mindenféle cél nélkül.

– Mondj le a nőről, Triarius! Fogalmam sincs, mennyi az a bizonyos illeték, amit le kéne szurkolni, de biztos vagyok benne, hogy nincs annyink. Hagyjuk a fenébe! – kérte kicsit később Ictis.

– Lehet, hogy ki tudjuk fizetni! Mi volt az asszony kosarában?

– Csak zöldségek! – sóhajtott a keskeny szemű férfi, és elővett a tunikája mélyéről egy marék répát. – Ennyi, ebből nem fogunk illetéket fizetni!

– Akkor is meg fogjuk találni – szögezte le Triarius, míg igazságosan elosztotta a csekély zsákmányt. – A nő családja ősi. Ősi és gazdag. Attól, hogy egy egyszerű, városi asszony nem ismeri az apját, még meg fogjuk találni, csak jó helyen kell kérdezősködnünk. Üljünk be egy kocsmába! – javasolta, amit emberei ellenvetés nélkül elfogadtak, majd fejfogatva keresni kezdtek egy helyet, ahol ihatnának pár pohárral.

Márpedig efféle intézményt nem kellett hosszan keresni a reggeli óra ellenére sem. Tőlük alig egy köpésre egy férfi éppen jókora deszkalapokat emelt ki két boltív hajtása alól, így egybenyitva az utcát az épület földszintjét elfoglaló, padokkal zsúfolt helyiséggel. Minden kétséget kizárólag kocsmá volt.

– Itt biztosan utánakerdezzhetünk a nő apjának, csak ne csináljatok balhét, ne kössetek bele idegenekbe, és mindenekelőtt ne verjétek szét senkinek a fejét egy félbe tört paddal! – nézett Triarius szigorúan Bubalusra, utolsó szavait már kifejezetten neki szánva, aztán belépett a helyiségbe, és habozás nélkül leült az egyik padra, alig belül a boltíven. Társai sietve mellé telepedtek, majd Ictis nagy hangon rendelt:

– Hé, bort, de gyorsan!

A kocsmáros, megtermett, sötét hajú férfi, még nyugodt mozdulatokkal leemelte az utolsó deszkalapot, ezzel végleg

kinyitva a kis helyiséget az utcára, aztán kezét eleddig tiszta tunikájába törölgetve hozzájuk sétált.

– Nálunk az a szokás, hogy az ilyen szakadt csavargók előre fizetnek – közölte velük mogorván.

– Nálunk meg betörik a pimasz kocsmárosok orrát – sóhajtott fel fáradtan Triarius, és már nyúlt is előre, hogy szavainak nyomatékot adva megragadja a fickó nyakát. Két embere egyszerre kapott a keze után.

– Triarius, azt mondtad, nem csinálunk balhét!

– Törött kézzel nem fog tudni kiszolgálni minket – kérlelték, miközben két oldalról megbízhatóan lefogták. Triarius talán csak egy fél pillanatig feszült szembe az erejükkel, aztán nyugodtan visszaült, és kedvesen elmosolyodott.

– Rendben, rendben, nem akarok bajt keverni. Ha ez a szokás, hát ez a szokás. Mennyit kéne kiköhögnünk, hogy hozz egy kancsó bort?

– Egy kancsó bor hat szeszi – vetette oda a kocsmáros, akit nem ijesztett meg az idegen férfi lobbanékony temperaméntuma.

– Elment az eszed? Ez rablás!

– Nem vidéken vagyunk, te nincstelen csavargó, a Városban hat szeszi alatt nem kapsz bort – tette csípőre a kezét a kocsmáros, és megvetően lenézett Triariusra, akinek persze szeme sem rebbent.

– Összevissza adok egy szeszit.

– Annyiért itt legfeljebb lélegzetet vehetsz.

– Két szeszi, és nem vágom fel a hasad, ez az utolsó ajánlatom.

– Öt szeszinél itt olcsóbban még senki sem ivott, úgy igaz, mint hogy élek.

– Hát ha ezen múlik...

– Triarius, legalább első nap ne verekedjünk! – kérlelte Ictis, a másik oldalról pedig Bubalus ragadta meg a vállát, és visszahúzta a padra.

– Értem, értem! – sóhajtott megtörtén Triarius. – Legyen három, de kifejezetten csak azért, mert apám úgy tanította, reg-

geli előtt ne verekedj, és egy mocskos kocsmáros kedvéért nem adom fel ezt a szép, családi szokást.

– Négy és félnél olcsóbban itt nem iszol, merthogy ezt a bort én is pontosan ennyiért veszem – rázta a fejét a kocsmáros, és hogy szavainak nyomatékot adjon, rögtön át is ordibált az utca túloldalára. – Te vagy a tanúm, Paratus!

A szemközti üzletben dolgozó tunikaárus fel sem nézve munkájából bólított, mire a kocsmáros büszkén kihúzta magát. Triarius dühösen túrt sötét tincsei közé, és stratégiát változott.

– Jó uram, nyilván magasra emeltük a szemünket, amikor beültünk ebbe a remek tavernába, holott csak szakadt csavargók, meg vidéki parasztok vagyunk, ahogy az imént oly világos szavakkal rávilágított eme sajnálatos tényre. De ha már így esett, ne rúgjon ki minket a fészkes fekete fenébe! Van négy jó, és ráadásul teljesen valódi ezüst sestertiusunk⁶, hozzon érte bort, és ígérem, nem verjük szét a helyiséget!

Az ajánlatot röpke csend követte, majd a kocsmáros rábólított.

– Rendben, legyen négy szeszi – sóhajtott. – De eszetekbe se jusson bajt keverni! Ezen a környéken rövid úton szoktuk elintézni a részeg csavargókat – intette még őket, és hátra ment, hogy italt hozzon nekik.

– Vajon mit érthetett ez alatt? – morogta az orra alá Triarius, és mintegy mellesleg körbenézett, felmérte a terepet. Az utca másik oldalán kézi malom működött, az azt hajtó négy szolga bizonyosan átjönne rendet tenni, ha a kocsmában kitorne valami verekedés, meg talán még az a cipész, aki a szomszéd kapualjban jókora kalapáccsal és árral éppen egy sarutalpat lyuggatott.

– Öt ember meg maga a kocsmáros, nem ügy – számolgatta Ictis is, szórakozottságában félhangosan, mire Triarius észbe kapott.

⁶ sestertius: köztársaság kori ezüstpénz, a császárkor végére már csak réz

– Mindegy, nem verekedni jöttünk. Megisszuk a bort, kicsit pihenünk, és megyünk tovább – szögezte le, mire két társa értőn bólogatott.

A kocsmáros közben kihozott egy kancsónyi, felesben vizezett bort, három cserépkupával. Előkerült a négy érme is, majd alapos vizsgálat után eltűntek az immár szélesen mosolygó férfi szürke tunikájának rejtekében.

– Higgyék el, jó uraim, nagyon jó ez a bor, bizonyosan ízleni fog. Ha pedig reggeliznének is, tegnap a sógorom remek kecskesajtot hozott, a családnak szántam, de talán...

– Nem kérjük! – rázta a fejét Triarius. – Ám némi segítséget szívesen vennénk. Az az igazság, tényleg először járunk a Városban, és egy régi ismerőst keresünk, egy volt prefektust.

A kocsmáros el sem gondolkodott, csak megvetően mosolyogva megrázta a fejét.

– Sajnálom, de az én tavernámba nem szoktak beülni se volt, se jelenlegi prefektusok, így nem hiszem, hogy segíthetnék. De talán kérdezősködjön valamelyik fórumon, arrafelé járnak azok az emberek, akik ismerhetnek magas rangú birodalmi hivatalnokokat. És most ne haragudjanak, de mennem kell – intett az éppen belépő két öregember felé, és már sietett is a dolga után. Kiszolgáltatta az újabb vendégeket, aztán a sarokba állított amphorákat rendezgette, majd a padokat törölte tisztára, nem sok figyelemre méltatva a három férfit, akik halk hangon kezdtek beszélgetésbe.

– Ha egy kocsmáros sem ismeri, akkor fogalmam sincs, hol lenne érdemes kérdezősködni utána – szögezte le Ictis, miközben keskeny szemeit még keskenyebbre húzva szemlélte az utcát.

– Valaki ismerni fogja. Talán nem onnan kéne kiindulni, hogy prefektus volt – vont vállat Triarius. – Estére meglegjünk.

– És akkor mi lesz?

– Akkor szépen megértetjük vele, hogy mi vagyunk azok a nagyszerű férfiak, akik annak idején megmentettük a féltett kislánya életét.

– Ebben azért van egy árnyalatnyi csúsztatás – vetette közbe Bubalus.

– Ugyan már, mindössze nézőpont kérdése! És amúgy is, a pasas gazdag. Semmibe sem kerül neki kiköhögni pár ezer szeszit, hogy megszabaduljon tőlünk.

– Senki sem köhög ki pár ezer szeszit pusztán a két szép szemünkért. Inkább szállást kéne keresni, meg munkát. Itt biztosan találunk valakit, akinek mondjuk, testőrökre van szüksége – morogta Bubalus, és fenéig ürítette a kupáját.

– Igaza van – hagyta rá Ictis, arccal még mindig az utca felé, majd elővette az utolsó répát szakadt tunikájának egyik titokzatos zugából, tisztára dörzsölte a ruha vállán, és jóízűen beleharapott.

– Hülyeségeket beszéltek. Este már a nő apjának a pénzén fogunk lakomázni – intette le Triarius, és elvette tőle a félbeharapott répát.

– Na mi az, ide már nyulak is beülhetnek? – harsant a fejük felett egy idegen hang, és újabb, olyan nyolc-tíz fős társaság érkezett, sűrű tunikás, cserzett arcú férfiak. Letelepedtek középen, szinte teljesen betöltve a kis helyiséget, és persze jót nevettek társuk elmés kiszólásán.

Triarius nyugodtan lenyelte a falatot, miközben felmérte a megváltozott erőviszonyokat.

– Hé, mit bámulsz, barbár nyuszi? Nem láttál még civilizált embert? Nézzétek azt a tunikát, tuti részeg volt a szabó, aki szabta! Micsoda röhejes egy viselet – kacagott az újonnan jöttek szóvivője, nagydarab, széles tenyerű fickó. Talán halászok lehettek, a szaguk legalábbis erre engedett következtetni. Triarius kicsit még mérlegelte a helyzetet, aztán mosolyogva felállt.

– Éles a szemetek, fiúk, valóban nemrég érkeztünk a Városba – sétált oda hozzájuk könnyű, laza léptekkel. Mögötte Ictis gyorsan megragadott két cserépkupát, Bubalus pedig sietve magába döntötte a kancsóban maradt bort. Nehogy kárba vesszen, ha már egyszer kifizették!

– Ki tanított meg beszélni, barbár nyuszi? Merthogy fél-munkát végzett, szavad felét sem értem.

– Nem baj, majd lassan beszélek. Leülhetek közétek, ugye?
– kérdezte Triarius, még mindig nagyon barátságosan.

– Na, még csak az kéne, hogy ide ülj!

– Köszönöm! – huppant le a nagyhangú fickó mellé, és kedélyesen rámosolygott. – Megihatnánk egy pohárral a kedvenc kocsihajtó bajnokotok egészségére.

A kérdést hökkent csend követte.

– Te melyik csapatnak szurkolsz? – kérdezte aztán az egyik halász.

– Hát a zöldeknek! – nyitotta tágra a szemeit Triarius, mint ha a kérdés már önmagában is megbotránkoztatná. – Láttam, hogy a ti övetekben is zöld kendő van, azaz rendes emberek vagyok. Ezért jöttem ide hozzátok.

– Mindenki mondhatja, hogy a zöldeknek szurkol. Fogadjunk, egy hajtót sem ismersz tőlük névről! – rázta a fejét dühösen a nagyhangú, mire Triarius kedélyesen rávigyorgott.

– Azt hiszed? Nos, a 7. évben, azaz két éve a nyár elején még mi voltunk a bajnokok. A legtöbb futamot Appuleius hozta nekünk, bár ő Iulius havának utolsó menetén megsérült, úgy-hogy lemaradtunk a fehérek mögött, aztán a pirosaktól átszerződött hozzánk Scopus, aki két lóhosszal vert rá a kékekre az Apolló-játékokon, csak sajnos rá két hétre belehalt egy buta bukásba, így őszre sajnos utolsók lettünk – magyarázta kedélyesen.

Szavait hosszú, meglepett csend követte. Még Bupalus is értetlenül nézett össze Ictisszel, aki kis vállvonással válaszolt, mit lehet tudni, mi lesz ebből, és átmenetileg leeresztette a kezében tartott két cserépkupát.

– Hé, a legnagyobb bajnokokat mindenki ismeri. Sorold fel a teljes csapatot! – akadékoskodott a nagyhangú, amint szóhoz jutott a megdöbbenéstől.

– Nézd, én vidéken élek, Castra Bonensia⁷ minden csapatát teljesen fel tudnám sorolni, de gondolom, ti egy hajtót sem ismertek, sem Felső-, sem Alsó-Germániában, tehát minek? Az

⁷ Castra Bonensia: ma Bonn

itteniek közül viszont csak a bajnokok nevét tudom, és tekintve, hogy a Városban még egy futamot sem láttam, ez is szép, nem? – védekezett Triarius teljes meggyőződéssel.

– De ha olyan nagy drukker vagy, akkor miért nem tudod az utolsó két évet is?

– Nos, az utóbbi két évben nem volt lehetőségem követni a versenyek alakulását – mosolygott rá Triarius bocsánatkérően.

– Tudjátok üzleti úton jártam, a limesen túl.

– Aha – hagyta rá a halász, aztán társaira nézett. – Ez eddig rendben, de ha csak azért ültél közénk, hogy pár pohár potya bort kikönyörögj...

– Fenének kell a te vacak borod, ha szomjas vagyok, majd rendelek, megengedhetem magamnak – háborodott fel nagy hangon Triarius, mintha ez igaz lenne, majd barátságosabban folytatta. – Éppen csak először járok a Városban, és segítségre lenne szükségem. Egy embert keresek, a neve Gaius Claudius Sabinus Regillensis – tért a lényegre, mivel úgy látta, ha csak átmenetileg is, de egyenesben van.

És valóban, a halászok messze feledkezve imént még ölni kész hangulatukról, immár homlokráncolva keresgéltek az általuk ismert nevek között.

– Nem tudsz róla többet? Mi a munkája, hol él, honnan ismerhetnénk?

– Nem tudom hol él, de gazdag fickó. Van egy lánya is.

– A lány sok szeretőt tart, felkaphatta a pletyka?

– És a fickónak honnan van a pénze? – kérdezték egymás szavába vágva.

– Épeszű fickó nem lesz annak a lánynak a szeretője! A pénzük meg leginkább egy ezüstműves műhelyből van. Nagy műhely, és híres is, még a legmenőbb családoknak is dolgoznak, már amennyire én ezt tudom – tette hozzá Triarius, mire összenéztek a halászok.

– Mármint hogy te az ezüstműves Claudius Sabinust keresnéd, Claudius Argentarium⁸? – kérdezte az egyik vészjós

⁸ argent(um): ezüst

hangsúllyal, mire a háttérben Ictis oldalba bökte az éppen elbambuló Bupalust, és ismét harcra készen maga elé emelte a cserépkupákat.

– Valószínűleg őt – hagyta rá Triarius, és várakozón tekintett rájuk.

Egy pillanatra elmélyült a csend, aztán kitört a vihar.

– Hé, fiúk, ez a barbár nyuszi bolondot akar belőlünk csinálni! – harsogta a nagyhangú halász, és felpattant, egyik társa pedig elkövette azt a hibát, hogy vállon akarta ragadni Triariust. És elszabadult a káosz.

Elsőnek két cserépkupa csapódott be a társaságba, letaglózva két embert, másik hármat Triarius lökött a földre, ahogy felborította az egyik padot, majd felugrott a másikra, és pár rúgással utat nyitott magának kifelé. Bal kézről a kocsmáros jött volna, de Ictis elgáncsolta, a másik oldalon pedig Bupalus igyekezett távol tartani a malom négy legényét, meg a susztert egy sebtében felkapott, és a megpróbáltatások által villámgyorsan félbe törő paddal.

Aztán futottak. A sarkon vaktában fordultak, az üldözők lármája pedig hamarosan elhalt mögöttük, és pár utcával később már ők is sétára válthattak.

– Hát itt csak komplett idioták laknak – szögezte le Triarius, amint elegendően kilihegte magát, hogy egy ilyen hosszú mondatot is megfogalmazzon. – Négy szeszi egy kancsó borért, ráadásul előre, megáll az eszem! Tiszta rablás! És hogy pusztán egy kérdésért agyon akarjanak verni, ez mindennek a teteje.

Még mindig a kikötő közelében járhattak, de a déli meleg közeledtével ritkult a tömeg az utcákon.

– Hát, végül is nem biztos, hogy meg akartak verni. Mi ütöttünk először – szögezte le óvatosan Bupalus, mire Triarius felvonta a szemöldökét.

– Még szép, hogy mi ütöttünk előbb! Egy, többen voltak, kettő, rendelkeztek helyismerettel, három, ők nem éheznek két napja – sorolta az ujjain. – Ha ezek mellé még a meglepetésből való támadás előnyéről is lemondunk, akkor biztosan legyőz-

tek volna. És egyébként is, ők kötöttek belénk. Már rögtön a legelején, amikor bejöttek.

– De aztán te mentél oda hozzájuk.

– Reméltem, egyikük csak tud valamit a nő apjáról, meg hát láttam azokat a zöld kendőket. Gondoltam, lesz közös témánk – védekezett Triarius, minek hallatán Ictis látványosan összeomlott.

– De Triarius, mi mindig is a fehéreknek szurkoltunk – emelte égnek két kezét. – Mit kerestél egy zöld bagázs közepében?

– És honnan a fenéből ismered te a Város hajtóit? – vetette közbe Bubalus. – Évekre visszamenőleg!

– Veletek ellentétben én vagy két hétig Gallusszal voltam összeláncolva, és ő nagy drukker volt, már ameddig el nem kapták gyilkosságért. Leginkább a sportról beszélgettünk – vont vállat Triarius. – És akármit is mondtok, csak kiderült egy újabb apróság. Most már tudjuk, hogy az ezüstműves műhely után ismerik errefelé.

– És ütnek, ha felmerül a neve – morogta az orra alá Bubalus.

– Nincs mese, csak bajt hoz ránk az a nő – összegezte a történeteket Ictis. – Már az elején nemet kellett volna neki mondanod, és akkor még mindig állami alkalmazásban állnánk. Fix fizetéssel!

– Kit érdekel a fix fizetés? Ha kiverjük apjából, ami tulajdonképpen jogosan jár nekünk, akkor az életünk végéig gond nélkül lógázhatjuk a lábunkat egy kedves, vidéki birtokon.

– Nézd, Triarius, feltűnt már neked, hogy amikor bejön a képbe a nő, akkor a józan eszed rohamléptekkel távozik az ellenkező irányba?

– Senki sem kérte tőletek, hogy velem tartsatok! – vágta ki Triarius, és dühösen belerúgott egy kézre eső kavicsba. A kis kődarab végiggurult az utcán, majd át egy apró kis téren, pontosan közepén eltalálva a szemközti falnak támasztott létra első fokát. Triarius dühös léptekkel követte.

A zsongó város csendes kis szegletébe értek, három utca is ide futott, a negyedik oldalon pedig apró falikút csobogott.

Széles kőkáváján pár suhanc üldögélt, néha-néha bele-bele-kalamolva a márvány oroszlánfej száján kiömlő vízszugárba. Odébb egy idős, ragyás arcú férfi kuporgott a fal mellett, és elhaló hangon szerencsehozó amuletteket árult, nem sokkal mellette egy fiatal gyerek nagy hangon valami közeli borbélyt reklámozott a járókelőknek.

Senki sem figyelt fel a három férfira, akik előbb ittak, majd tessék-lássék megmosták az arcuk, nyakuk, végül pedig leültek az egyik ház oldalában álló, egyelőre még a fal árnyékába vont kőpadra. Aztán csak ültek, lógatták a lábukat. A levegő lassan, de biztosan kezdett felmelegedni, nagyon úgy tűnt, ma is forró napjuk lesz.

– Triarius, rohadtul elegendem van abból a nőből – fogalmazta meg végül Bubalus tömören a véleményét. – Találjuk meg mihamarabb, aztán keressünk valakit, aki fegyvereseket toboroz, és foglalkozzunk azzal, amihez értünk!

– Nyugi, megtaláljuk – biztosította Triarius.

– Mégis, hogyan? – kérdezett közbe Ictis.

– Tovább kérdezősködünk.

– Ez biztos jó ötlet? – húzta össze aggódva amúgy is keskeny szemét.

– Miért, láthatad, ismerték az apja nevét – vont vállat Triarius.

– Ismerték, és nem szerették. Hogy pontos legyenek, meg akartak verni, pusztán azért, mert érdeklődtünk utána. És mi van, ha a következő alak, aki előtt megemlíted, meg is akar ölni?

– Mondasz valamit. Keresnünk kéne valakit, aki nem túl agilis – nézett körbe, és megakadt a szeme a ragyás arcú vénemberen, aki a fal mellett ülve még mindig szerencseamuletteit kínálgatta annak a néhány járóelőnek, aki erre tévedt.

– Gyertek! – intett az embereinek, és már ment is. Két társa összenézett, majd szomorú sóhajjal követték.

Jöttükre a vénség fel sem pillantott, továbbra is monoton hangon ismételte a mondókáját. Triarius leguggolt elé, aztán megrázta a vállánál.

– Hé, öreg! Lehet veled értelmesen beszélni?

– Talán, talán – nézett fel a ragyás arcú férfi, és összeszűkültek tekintettel mérte fel az előtte guggoló alakot, meg azt a másik kettőt, akik mintha őrt álltak volna, hogy senki se zavarja meg a beszélgetést. – Vegyetek tőlem szerencse-amulettet, megvéd a rontástól, átoktól, gonosz varázslatoktól, vegyetek egyet!

– Talán, ha értelmesen tudsz válaszolni néhány kérdésünkre – vágott vissza Triarius, majd mivel a fickó nem válaszolt, hát folytatta. – Idegenek vagyunk a Városban, és egy régi ismerősünket keressük. A neve Claudius Sabinus Argentarius.

Az öreg még egyszer végigmérte őket hunyorgó szemmel.

– Ti legionáriusok vagytok, igaz? – kérdezte, mire Triarius látványosan elcsodálkozott.

– Ugyan már, dehogy! – rázta meg a fejét, és mély őszinteséggel nézett a vén férfira. – Honnan veszed ezt a baromságot?

– A társaid Triariusnak, harmadiknak szólítanak, mintha a Triariihoz tartoznál volna. A harmadik sor harminc évet betöltött katonái, a legjobbak a legjobbak között! Ismerem én a légiós csapatokat, nem bolondultam még bele teljesen az öregségbe! Félig már megvakultam, de azt látom, hogy veterán katonával vagy egyenesen egy leszerelt tiszttel beszélek, igaz?

– Á, dehogy! – tiltakozott mély meggyőződéssel Triarius. – Ez a megszólítás csak rossz szokás, egy hülye tréfa! Állandóan ezzel szívatnak. Hidd el, csak egyszerű parasztok vagyunk, akik alól kihúzták a földet, úgyhogy a Városba jöttünk szerencsét próbálni – magyarázta magabiztosan, majd gyorsan a neki fontos témára tért. – És mivel apám Claudius Sabinus Argentarius apjánál dolgozott, gondoltuk, felkeressük, hátha tud nekünk valami munkát adni.

– Nem hiszem, hogy bármit is adhatna ő nektek.

– Miért, mi történt az öreggel? Meghalt?

– Talán nem, talán igen. Vegyetek amulettet!

Triarius kicsit mérlegelte a helyzetet, aztán hátra sem fordulva odaszólt vékonyabb társának.

– Ictis, adj egy szeszit!

– Hé, Triarius, tudod, hogy már minden pénzem odaadtam.

– Kivéve azt a két érmét, amit az övedbe fűzve őrizgetsz, vészhelyzetre.

– Azt sosem szoktuk elkölteni! – morogta az orra alá a vékony férfi, de közben már elő is varázsolta az érmét a ruhája ráncai közül. – Ez sem vészhelyzet.

– Ki kell vernem a fél szemed, hogy az legyen? – kérdezett vissza Triarius, miközben elkapta a felé dobott érmét. – Tehát, öreg, itt a pénz, és ha beszélsz, meg is kapod!

– Claudius Sabinus Argentarius nem halt meg, de már majdnem egy éve visszavonult a közéletől. Nagy botrány volt, pert indítottak ellene, államellenes összeesküvés vádjával. Nagy per volt, mindenki erről beszélt akkoriban a fórumokon és a fürdőkben, ezért emlékszem még én is Claudius Sabinus nevére. Nem volt nap, hogy ne hallottam volna valami új gúnyverset róla meg a bűntársairól! Azokat halálra is ítélték akkor, és elrekvirálták a vagyonukat. De a végén Claudius Sabinust a szenátus és a nép szolgálatában töltött évekre való tekintettel felmentették, bár lemondott minden hivataláról, és kiköltözött a vidéki birtokára.

– És a lánya? A lánya is vele ment?

– Gondolom – volt vállat az öreg. – Erről én már nem hallottam.

– Hol lehetne ennek utánakérdezni?

– A háza talán még megvan, valahol a Tiberis másik partján, egészen kint a külvárosban. Érdeklődjetez arrafelé, ott lesznek, akik útbaigazítanak!

– Remek! – vigyorodott el Triarius, aztán odadobta az eddig az ujjai között pörgetett érmét. – Akkor már csak annyi érdekelne, hogy merre kell elindulni a Tiberis legközelebbi hídja felé?

Az öreg gyorsan elrakta a pénzt, majd szívélyesen megadta a kért felvilágosítást, ők pedig ismét nekivágtak a városnak.

– Ha jól sejtem, nem szerencsés dolog kapcsolatba kerülni valakivel, akit államellenes összeesküvés vádjával egyszer már perbe fogtak, igaz? – érdeklődött pimasz hangon Ictis, amikor elhagyták a teret.

– Nem akarunk vele kapcsolatba kerülni.

– Akkor másként mondom. Nem szerencsés dolog kapcsolatba kerülni valakivel, akinek az apját államellenes összeesküvés vádjával egyszer már perbe fogták.

– Azzal a nővel sem akarok semmiféle kapcsolatba kerülni. Kiverünk belőle egy bocsánatkérést meg némi pénzt, aztán már dobbantunk is. És mostantól szólítsatok Marcusnak.

– De Triarius, a családod nevéen téged köröznék – ellenkezett Bubalus.

– Itt ezerszám élhetnek Marcusok, a családod nevét meg ne tegyétek hozzá! És egyébként is, minden biztonságosabb, mint hogy a légióval hozzanak összefüggésbe.

Két társa bólogatva adott neki igazat, aztán szótlánul rótták tovább az utcákat. Visszaértek a kikötőbe, áttüledtek még egyszer az ott hullámozó tömegben, és a hidat is gond nélkül megtalálták. A másik oldalon aztán gyorsan maguk mögött hagyták a népes folyópartot, nekivágtak a külváros magasba futó utcáinak. A tömeg elmaradt, a sokemeletes bérházak helyét átvették az alacsonyabb, kifelé ablaktalan épületek, melyekhez általában kert is tartozott. A masszív kőkerítések mögül karcsú ciprusok nyúltak a magasba, és az utcák fölé kihajló olajfák lombja adott árnyékot a véletlenül erre vetődő járókelőknek, meg magas pinea fenyők, amelyeknek lehullott, hosszú tűlevelei kisöpörhetetlenül ottragadtak mindenfelé az utcakövek között. A nap egyre magasabbra hágott, a lassan beköszöntő, déli hőségben izzottak a téglafalak.

A három férfi ennek ellenére nem lassuló, hosszú léptekkel sietett célja felé. Egy szembejövő vénasszonytól ismét érdeklődtek a pontos cím felől, aztán egy utcán lézengő suhantól még egyszer útbaigazítást kértek, és végül meglették a keresett házat, egy meredeken emelkedő utcában. A földszintes, apró kertet körbeölelő épületnek kifelé egyetlen ablaka sem nyílt, vele szemben hosszú téglakerítés húzódott egy beépítetlen, elgazosodott telek körül.

Triarius összeszűkülte szemekkel mérte fel a környéket, aztán határozott kézzel bezörgetett az erős, vasalt kapun. De

még vagy kétszer meg kellett döngetnie az oroszlánfejet formázó kopogtatót, mire kinyílt az apró kémlelőablak.

– Mit akarnak? – érdeklődött zordan a kikukucsáló, ráncok ölelte szempár.

– Gaius Claudius Sabinus Regillensis Argentariust keressük.

– Vidéki birtokán tartózkodik – hadarta gyorsan a szempár, és már csukta volna be az ablakocskát, de Triarius gyorsabb volt.

– És a lánya? – tolt be két ujját a kis nyíláson, megbízhatóan kitámasztva azt. – A lánya is vidéken van?

Az idős szempár habozott egy kicsit, felmérte a három férfit, mielőtt válaszolt volna.

– Sajnálom, nem tudok segíteni. Én csak egy egyszerű szolga vagyok! Az a feladatom, hogy felügyeljek a házra, míg visszajön a család, semmi több. Semmit sem tudok a részletekről!

– Ez nagyon sajnálatos tény – sóhajtott Triarius, aztán csak állt, és nem engedte el az ablakot.

A csend elhúzódott, majd határozottan kínossá vált.

– Talán ha fontos ügyben keresi, akkor hagyjon üzenetet! – ajánlotta végül az öreg. – Én évente négy jelentést is írok neki, a következőhöz mellékelhetem a levelét, már ha azt átadja nekem.

– Levél? Nem jó ötlet – húzta el a száját Triarius. – De hagyjuk, akkor majd valami más módon megkeresem Claudius Sabinus lányát, valaki csak ismeri ebben a városban – villantotta fel fehér fogait, aztán visszahúzta a kezét.

Az öreg odabent egy pillanatot sem habozott, a kémlelőablak nagyot csattanva csukódott be. Triarius éppen csak a fejével intett az embereinek, a három férfi hosszú léptekkel indult útjára. De mindössze a legközelebbi sarokig mentek.

– Rendben fiúk, tuti, hogy az öreg hazudott – kezdte Triarius, és egy picit még visszapillantott a sarok mögé, a Claudius Sabinus-házra. Végtelen csend és déli forróság terpeszkedett a megkopott utcakövek felett. – Biztos vagyok benne, hogy ismeri a nőt, aki valószínűleg a Városban van. Gondolom, még

ma figyelmezteti, hogy valaki kereste. Ictis! Itt maradsz, feltűnésmentesen figyeled a házat. Ha az öreg távozik, vagy ha valakivel üzenetet küld, te ráragadsz, követed, és megtudod hova ment!

– Igenis, Triarius! – felelt a vékony férfi, és közben még vigyázzba is vágta magát.

– Marcus! Szólítsatok Marcusnak, már mondtam.

– Igenis, Marcus! – helyesbített gyorsan Ictis, és igyekezett ellazítani a tartását. Csak hogy senki se hozza őket összefüggésbe a légióval.

– Aztán, emlékszel arra a nagy házra, ami mellett elmentünk, itt, pár utcával arrébb?

– A kapujában két vörös oroszlánszobor állt, igaz?

– Igen, arról beszélek. Ahogy láttam, nagy kertje van, de gazos, elhanyagolt, mögötte meg gyümölcsös, és az sincs rendben tartva. Azt hiszem, ritkán látogatja a gazdája, tehát jó lesz rejtekhelynek. A ma éjszakát ott töltjük. Ha megtudtad, hova üzent az öreg, oda menj vissza, keress meg minket. Mi addig szerzünk vacsorát. Minden világos?

– Igen, Marcus! – bólintott Ictis.

– Akkor rajta! – adta ki a végső parancsot Triarius, mire a vékony férfi már indult is.

Triarius még egy pillantást vetett a Claudius Sabinus-házra, a forró levegő remegett a fehér falak előtt, aztán sarkon fordult, és hátra sem nézve távozott. Bubalusszal együtt visszamentek a folyó másik oldalára, a központba. Mire beértek, már elmúlt a szieszta ideje, és ismét megteltek étellel az utcák. De ez már nem a hajnali, munka után siető emberhad volt, a többség kényelmesen sétált, élénk színű tunikákban parádézott öreg és fiatal, sokan fürdőbe tartottak, általában nagyobb baráti társaságban. Messze kirítt közülük a két fáradt, borostás férfi, akik munkát kerestek.

Végül egy udvaron észrevettek egy idősebb embert, aki hordókat pakolt fel egy szekérre, ennek segítettek, majd szinte szó szerint belebotlottak egy társaságba, akik egy sokemeletes ház széles lépcsőin ültek, és a kőbe karcolt táblán játszottak. Itt a

munkáért kapott negyed sestertiust Triarius feltette egy tabula játzmára.

– Nem igazán ismerem szabályokat, mifelénk ez nem divatos – mentegetődzött őszinte arccal, a vele kiállni kész, szürke tunikás, szakállas fickó pedig végtelen segítőkészséggel mosolygott rá.

– Nyilván a limes menti provinciák egyikéből jöttél, idegen, igaz?

– Hát, igen – hagyta rá Triarius, aztán figyelmesen végighallgatta a szabályokat, majd gyorsan megnyerte a játzmát.

A szürke tunikás ugyan nem akart fizetni, csalást emlegetett, de Bubalus pár egyszerű érv, és egy hirtelen felkapott kisámli segítségével rávezette, hogy ez botorság lenne, és aztán már gyorsan mentek a dolgok. A pénzen hosszas alkudozás után kenyeret és olajbogyót vettek, majd a lassan nyúló árnyékoktól kísérve ismét átkeltek a folyón.

A kiszemelt kertbe a hátsó falon keresztül másztak be, bokrok és magas gaz takarásban, és egy öreg narancsfa tövében megvacsoráztak, gondosan eltéve az étel egyharmadát Ictisnek. Aztán elheverték a fűben, gyümölcsfák és vadon növények között, monoton zsongó rovarok zümmögése mellett, de nem kellett sokat várniuk, míg harmadik társuk is megérkezett.

Az alkonyati nap még ontotta vöröses fényét, amikor a fal felől felhangzott a dupla bagolyhuhogás, majd nemsokára megisméltődött a jel, immár kicsit máshonnan. Triarius megadta a választ, és hamarosan feltűnt a bokrok közül az ismerős, keskeny arc.

– Minden jól ment? – kérdezte Triarius.

– Hiba nélkül, Marcus – hagyta rá Ictis, szemét le nem véve Bubalusról, aki kiosztotta neki az egyszerű vacsorát. – Az öreg nem sokkal a távozásotok után elhagyta a házat. Gond nélkül követtem, a központba ment, mármint szerintem a központba, méghozzá egy nagy épületbe. Sok lakás egy boltíves kocsibejáróval, négy-öt emelet magasan.

– Insulának hívják – vette közbe Triarius.

– Ja, nyilván – bólintott Ictis, és folytatta: – Szóval a fickó bement egy ilyen... insulába, de nem sok időt töltött ott. Úgy tippelem, tényleg csak a nővel beszélt. A biztonság miatt még visszafelé is követtem, de semmit sem csinált már, csak hazament. Aztán visszajöttem ide.

– Lerobbant épületnek nézett ki az az insula, ahol a legszegényebbek laknak, vagy ez valamivel előkelőbb lehet? – kérdezett rá Triarius.

– Nekem egészen pofásnak tűnt. Persze, én a limes menti falvakhoz szoktam. De az emberek abban a városrészben tiszta ruhákban jártak, és láthatóan nem éheztek – magyarázta a vékony férfi, és közben betömött egy fél karéj kenyeret a szájába.

– Akkor lehet, hogy ott lakik – fogadta el a férfi. Ha mondjuk Claudius Sabinus abban a perben elvesztette a vagyona egy részét, akkor nyilván valamivel lejjebb kellett adniuk, de azért az ő fajtája túl mélyre sosem süllyed, gondolt bele, és tovább kérdezett: – És mennyire tűnik biztonságosnak?

– A környék sajnos teljesen az – sóhajtott Ictis. – Ráadásul az egész épület átláthatatlanul bonyolult, a földszinten műhelyek, boltok, talán raktárak is, felette lakások. Sok ajtó, átjárók, lépcsők, nagy káosz, és mellé rengeteg ember. Szóval nehéz lesz rajtaütni!

Triarius figyelmesen hallgatta, aztán még egyszer végiggondolta az egészet. Nem nehéz, hanem egyszerűen lehetetlen rajtaütni egy ilyen rókaváron, nemhogy három emberrel, de még egy egész szakasszal is!

– És mi a neve a negyednek, hogyan találjuk meg?

– A Via Labicana meg az Aqua Appia kereszteződésének a közelében áll, az épületnek meg magának a neve Mus Albus⁹. Külön rákérdeztem, de azt mondták, ennyiből meg lehet találni, a nagy utakat meg a vízvezetékeket nem lehet elvéteni, még akkor sem, ha nem vagy ismerős a Városban.

– Nyilván – fogadta el Triarius, majd végiggondolta, mit tehetnek, nem mintha olyan sok lehetőségből válogathatott volna.

⁹ mus albus: fehér egér

– Holnap hajnalban felkeressük. Végző esetben addig lapulhatunk a környéken, míg ki nem jön a nő. Vagy akár bekopoghatunk nyíltan is. Még alszom rá egyet! – vont vállat végül, és elheveredett a gazban. – És nektek is takarodó. Holnap így vagy úgy, de találkozunk, és attól tartok, nem lesz egyszerű szót érteni vele.

– Erre feltenném az anyám életét. Már ha esetleg még él – tette hozzá gyorsan Ictis, aztán befejezte a vacsoráját, és hamarosan csak egyenletes szuszogása jelezte, hogy még a közelben van. Bubalus még kicsit forgolódott a fekhelyének választott, elgazosodott virágágyásban, aztán őt is elnyomta az álom.

Egyedül Triarius nem tudott elaludni. Csak hevert, a feje alá kulcsolt kézzel, és bámulta a lenyugvó napot, a vörös ragyogásban fürdő magas fákat, a fűben illatozó kis virágokat. Semmit sem látott belőlük, fehér fényű, északi napnyugták lebegtek a tekintete előtt, jeges levegőjű, fekete fenyvesek, vagy még inkább egy régen látott, lehetetlenül égbék szempár. Holnap ismét belenézhet azokba a hihetetlen kék szemekbe, és utána... Utána is lesz valami!

Ezt még nem gondolta végig, hiába lett volna rá rengeteg ideje a hosszú utazás alatt. Csak abban volt biztos, hogy találkoznak, és valahogy lezárják mindazt, ami közöttük történt. Lehet, hogy tényleg pénzről fognak beszélni, de lehet, hogy csak megfojtja, ahogy alakul. Mindegy is, majd adja a pillanat, a lényeg, hogy holnap találkoznak. Talán. Ha valóban abban az insulában lakik, ha a Városban van, ha rájuk mosolyognak az istenek. Ha még egyáltalán él... De persze hogy él, mitől halt volna meg, nyilván a Városban van, és biztosan találkoznak!

Holnap találkoznak, nézett bele az éppen lenyugvó, vérvörös napkorongba, és lecsukta a szemét.

II.

Nagyjából akkortájt, amikor Triarius és társai kiszálltak a hajóból, ami a Városba hozta őket, egy pallába burkolódzott, tunikás alak osont végig a Viminalis északi utcáinak egyikén. Fejét leszegte, és könnyű léptekkel kerülte azokat a keveseket, akik ebben a kora hajnali órában a dolguk után sittek. A nap fénylő karéjának az első, pici szelete éppen akkor jelent meg a dombok felett, amikor megállt egy ház előtt, és bekopogott.

– Napfelkelte előtt nem nyitok ajtót – szólta ki egy ideges hang, nem is túl sok várakozás után. – Gyere vissza délelőtt, ha fontos ügyben jársz!

– Nem kell a sóder, Capra – szólalt meg az árny, és közelebb hajolt a résnyire nyitott kukucsukáló ablakhoz, leemelte a pallát a fejről. Egy hihetetlen kék szempár villant elő egy letagadhatatlanul asszonyi arcból. – Claudia vagyok.

– Na, végre itt vagy, nem értem, mi tartott idáig, Prisca azzal az üzenettel jött, hogy éjfél előtt itt leszel! Miért késlekedtél? – hadarta a Caprának nevezett férfi, miközben kinyitotta az ajtót.

Még fiatal ember volt, vagy legalábbis feltétlenül fiatalos, és a maga módján jóképű is. A vagyonát azzal szerezte, hogy elvett egy idős özvegyasszonyt, akinek aztán valóban biztos támasza volt élete alkonyán, egészen annak szerencsésen hamarosan elérkező haláláig.

– Közbejött pár apróság – legyintett nagyvonalúan Claudia, és belépett a kaputól az átriumig vezető, széles, boltíves folyosóra, majd zavartan megtorpant. – Miért te nyitottál ajtót? – nézett körbe értetlenül.

– Elküldtem mindkét szolgám a Via Flaminia mellé, a sógoromhoz, hogy ne keljen szárnyra semmiféle pletyka. Egyedül vagyok a házban.

– Akkor tényleg komoly baj történhetett! – nézett nagyot a nő, és oda sem figyelve ráfogott a vállára akasztott zsákba rejtett kard markolatára. – Miről van szó?

Capra még gondosan bezárta mögötte az ajtót, aztán aggodalmasan szétnézett, mielőtt megszólalt volna.

– Egy hullát találtam a konyhában – suttogta előre hajolva.

Claudia értetlenül felvonta a szemöldökét.

– Egy hullát? – kérdezett rá végül.

– Egy hullát.

– Biztos, hogy már nem él?

– Biztos.

Claudia megnyugodva fújta ki a levegőt, és elengedte a kardmarkolatot.

– Már azt hittem, valami komoly. Rám hoztad a frászt, pedig hidd el, van elég bajom. Tulajdonképpen ma éjszaka is majdnem megöltek – rázta a fejét lemondóan, és elindult befelé.

– Ami sötét alakokkal te üzletelsz, hát én nem a megölésen, hanem a majdnemen csodálkozom – vágott elé Capra, és mécsesét magasra tartva bevezette az átriumba.

A középén nyitott tetejű, hosszú tereméből mindkét oldalt apró szobák nyíltak, középén négyszögletű medence fogta fel az esővizet. Hosszabb oldala mellett kőből faragott pad állt, két oldalt csinos, fekvő kőoroszlánokkal. Claudia egyenesen ide tartott, sarujának sziszegése visszhangot vetett az üres térben, fáradtan rogyott le a hideg kőre.

– Hidd el, ez alkalommal teljesen igaz ügyben küzdök, ősem elégedetten tekinthetnek reám a túlvilágról. Egy otthonról elkódorgott suhancot kéne visszaterelgetnem a családi tűzhely mellé, csak épp az isteneknek sem akar hazamenni. Ma éjszaka csúnyán átejtett – sóhajtotta a tragédiák sorsüldözött hősnőire jellemző hangon, mire Capra szabad kezével a hajába tépett.

– Nem fecsegni hívtalak, Claudia! Ismétlem, egy hulla van a konyhában!

– Capra, még nem mondtam, de ha kell, meg is ismétlem; mi ezzel a baj? – tárta szét értetlenül a karjait a nő, a házigazda kétségbeesetten meredt rá.

– Nem érted? Egy halott ember ücsörög az esővizes hordóban.

– Hordóban? – vonta fel a szemöldökét Claudia. – Hogy a fenébe került oda?

– Beletettem! – felelte magától értetődően Capra. – Tegnap este, amikor bementem a konyhába, ott feküdt középen egy halott ember. Képzelheted, mennyire kétségbeestem! Leginkább azért, mert ha Lotis néne meglátja, akkor azonnal szétpletykálja, és nekem annyi! Szóval első ijedtségemben gyorsan beletettem a hullát a régi vizeshordóba. Már napok óta ott áll oldalt, üresen, hogy majd elküldöm a bognárnak, merthogy ereszt, de micsoda szerencse, hogy eddig nem volt rá időm, hogy intézkedjek felőle! Praktikusan elfért benne a halott, kicsit kellett csak erőltetni. Aztán lefedtem, elküldtem a szolgákat a sógoromhoz, és azonnal üzentem érted – fejezte be a magyarázkodást a férfi, és kétségbeesetten nézett a nőre. – Lásd be, nem tárolhatok egy hullát a konyhában!

– Miért nem? – kérdezett vissza fásultan Claudia, és elnyomott egy ásítást, megtámasztotta a lábát az egyik oroszlánon.

– Miért nem? Azért, mert mondjuk egy hordóban ücsörög, amiben én nem hullát, hanem vizet szeretnék tartani!

– Hát borítsd ki – vont vállat a nő.

– Te borítasz ki!

– Jaj, egy hullát nem kell ennyire túldimenzionálni!

– A te gyakorlatoddal lehet, hogy nem nagy szám, de én nem utaztam át keresztül-kasul a Birodalmat, vadnál vadabb kalandokat élve túl, én egy tisztességes, otthonülő polgár vagyok, akinek az életében nem fordulnak elő semmiből jött hullák – tört ki a férfi, de Claudia csak lazán legyintett egyet.

– Hidd el, ha már megvan a hulla, akkor nem kell hozzá nagy szakértelem. Azzal már bárki elboldogul. A dolog nehezebb része megcsinálni a holttestet. Az melós! – magyarázta elrövedve, mire Capra dühösen csípőre tette a kezét.

– Nézd, ha neked ennyire semmiség az egész, akkor tüntesd el a konyhából!

Claudia felpillantott rá, aztán lehunyta szemét, nagyot nyújtózkodott.

– Persze, persze, hiszen segíteni jöttem – sóhajtotta, majd még mindig ülve lenézett az oroszlán hátán pihenő lábára. – Pfuj, hogy mennyi mocskok összegyűlik a csatornában! Merthogy le kellett mennem a csatornába. Borzalmas, hogy hogyan néz ki a sarum.

– Hullahordáshoz ideális. Kezdheted is! – sürgette a házigazda.

– Mit siessek? Ha tényleg hulla, akkor nem szalad el – bizonygatta a nő. – Amúgy miért velem trógeroltatod? Hívhatnál valami hivatalos személyt! Az ügy a vigilus őrség profiljába vág, mi lenne, ha őket terhelné?

– Mi lenne, mi lenne! Pereskedhetnék az életem végéig, vagy egyenesen gályára küldenének gyilkosságért. Néha olyan idióta vagy, Claudia. Én ugyan nem ereszték be se öröket, se hivatalnokokat, se más gonosztevőket a házamba, de hála Iuppiternek, itt vagy nekem te, aki egymagad felérsz egy teljes légióval – mosolygott rá a nőre, aztán elborult arccal, hadarva folytatta. – Szedd össze magad, és tüntesd el a hullát!

– Jól van, jól van, máris rohanok – törődött bele a megváltoztathatatlanba Claudia, és nehézkesen felállt. – Önző alak vagy, aki csak a saját problémáival foglalkozik. Az persze egyáltalán nem érdekel, hogy engem csúnya csapdába csaltak a csatornában. Ha ott halok, a hullám sem kerül elő.

– Nem érdekel a hullád, van sajátom. Itt, a konyhámban – zsörtölődött Capra, és már ment is előre. – Ebben a helyzetben egyszerűen nem érdekelnek a problémáid.

Claudia lusta léptekkel követte. Az átrium másik oldalában álló ajtón át távoztak, végigmentek egy kurta, sötét folyosón, aminek a végében magas mennyezetű, széles konyha nyílt.

– Legalább udvariasságból érdeklődhetnél – morogta maga elé a nő, mire Capra megtorpant a konyha közepén, visszafordult, és barátian elmosolyodott.

– Ó, Claudia, tényleg, mesélj, mi történt veled, hogy ily ki-merültnék tűnsz? – kérdezte szélesen mosolyogva, majd választ sem várva tovább fordult.

– Milyen kedves, hogy kérdezed! – csapta össze a tenyerét meglepetten a nő, és ment utána. – Tegnap kaptam egy fülest, úgyhogy szieszta után elmentem abba a városfal menti lebujba, ahol állítólag látták a kölyköt, akit keresek. Amúgy a srác egyenesen Publius praetor kisebbik fia, ősi család, nagy vagyon, őt kéne hazavinnem. Mondjuk, az apját ismerve nem csodálkozom, hogy meglógott otthonról, de ez végül is nem az én ügyem. Szóval elmentem arra a bűntanyára, de már nem volt ott, csak az egyik spanja, aki meg lelépett az orrom elől, úgyhogy futhattam utána egész éjszaka, míg bemenekült a csatornába.

– Borzalmas – hagyta rá közömbös hangon Capra, és rámutatott a sarokba állított, majdnem félemler magas hordóra. – Ott a hulla.

– Tényleg borzalmas. Amennyi mocskok ott lent felhalmozódik! Utána elmentem az egyik közelben lakó barátomhoz megmosakodni, ezért is késtem, de hát kellett egy új tunika, meg ezt a pallát is elkértem, mert innen a Fórumra megyek, ott meg muszáj valahogy kinézni! De sajnos kölcsön-sarut nem tudott adni a barátom, pedig ebbe teljesen beleette magát a bűz – nézett le szomorkásan a lábára, ám barátja nem tudta átérezni helyzetét.

– Foglalkozz a hullámmal!

– Foglalkozom – nyugtatgatta Claudia, aztán a hordó mellé lépett, rátámaszkodott a karimájára, és ránézett a praktikus módon fejfelé a hordóba gyömöszölt férfire, akiből gyakorlatilag csak két lábfej látszott. – Na, látod, neki remek szandálja van. Ez a régi légión fazon, ez mindent kibír! Ha rendszeren eligazítod a szíjait, akkor lábszárvédőnek is megteszi, a talpa pedig tripla, szegecselt bőr, még köves talajon is stabil és kényelmes. Végigcsinálhatsz benne tucatnyi hadjáratot a sivatagban épp úgy, mint az északi mocsarakban, nem számít, túlél téged.

– Mint ahogy erre itt egy tökéletes példát láthatunk. Mert hogy egy hulla lábán van – mutatott rá Capra, mire a nő meg-
rázta a fejét.

– Értem, értem, én egoista barátom. Foglalkozom a hullával – sóhajtott, majd megragadta a tetemet bokájánál fogva, és kihúzta. – Nekem is volt egy ilyen szándalom, de aztán apám elzárta, a többi holmival együtt, amikor hazajöttünk. Ez a vá-
rosi saru, amiben most járok, viccnek is rossz.

Beszéd közben szépen lefektette a halottat a kövezetre. De-
resedő hajú, alacsony férfi volt, törött orrának és sebhelyes
arcának tanúsága szerint mozgalmas életet élt, mielőtt Cap-
ra konyhájában meghalt volna. Mindössze egy tunikát viselt,
ami vérmaszatokat hagyott a kövön, ahogy Claudia kiterítette
a padlón a tetemet.

Capra aggodalmas arccal hajolt fölé, közelebb emelve a mé-
csest.

– Nos, mi a véleményed? – kérdezte aztán, felnézve a nőre.

Claudia csípőre tett kézzel, félrehajtott fejjel mérte fel a holt-
testet.

– Szép, tiszta munka. Egy tökéletes halott. Amúgy a szan-
dált leszámítva semmi igazán érdekes nincs rajta.

– Hagyd már azt a vacak szándált!

– Nem vacak. Nagyon jó állapotban van. Szavamra, szíve-
sen elfogadnám.

– Micsoda?

– Értem, értem, a te hullád, hát te foszthatod ki, de a szandál
úgyse lenne jó a te lábadra. Neked túl kicsi, nekem viszont
passzolna – mérte a lábát egy hanyag mozdulattal a földön
fekvő halotthoz. – Add ide, és cserébe eltüntettem az előző tu-
lajdonosát, rendben?

– Én nem szoktam hullát fosztogatni. Neked adom az egé-
szet, egy az egyben, csak vidd el!

– Megalkudtunk! – biccentett Claudia, és kezét fogtak. – Te-
hát mi legyen velem?

– Tűnjön el innen, de senki se tudjon róla. Hogy hogyan csi-
nálod, az a te dolgod, csak ne legyen belőle botrány – szögezte

le sietve Capra, és letette a mécses a tűzhely melletti, vörös téglából rakott pultra. – Én megyek, felvizezek egy kancsó bort reggelihez, te addig szabadulj meg tőle, világos?

Es már sietett is vissza az átrium felé, örömmel hagyva maga mögött az egész problémát.

– Világos – szólt még oda a hátának Claudia, aztán már nem foglalkozott vele, leguggolt az élettelen test mellé. – Hát veled meg mi történt, öregfiú, hogy kerültél ide, az én jó Capra barátom konyhájába – sóhajtotta, és megoldotta a férfi szandálját. Gyors kezekkel dolgozott, futólag átvizsgálva a szíjakat, és a vastag, szegecselt talpat, de első ránézésre mindent épnek talált.

Amint ezzel megvolt, végigkutatta az idegen övét, de semmi sem volt ráfűzve, még egy erszény sem. Ezen kicsit elgondolkodott, aztán a hasára fordította a testet. A tunika hátán széles, jórészt már megalvadtnak tűnő sötét foltok látszottak. Claudia kis habozás után elővett egy kést a konyhai eszközök ládájából, és levágta a ruhát a férfi hátáról. Amennyire lehetett, letörölte a testet, aztán már könnyen megtalálta a sebet.

Szép, tiszta késszúrás volt, talán nem is feltétlenül halálos. De a férfi elvérzett, mert láthatóan senki sem látta el a sebet. Claudia gyorsan a halott ujjai után nyúlt, alaposan megnézte magának a beszakadozott, malteres, meszes körmöket, aztán összehasonlította a két tenyeret. A keze önkéntelenül is ökölbe szorult.

– Tehát valaki mocskok kirabolt, hátba szúrta, és aztán még hosszan menekültél, míg ide jutottál, és elvéreztél Capra barátom konyhájában. Pedig katona voltál, látom a tenyereden, hogy fegyverforgatástól kérgesedett meg, és ott az alkarodon a pajzs szíjának a nyoma is. Hogy aztán még miféle gazemberekbe vágta bele, ami miatt nem kiálthattál segítségért, azt nem tudom, de mindegy is. Hátba szúrtak, és az efféle alattomos, gonosz halált egy legionarius sem érdemli meg. Ám ne félj, térjen meg a lelked nyugodtan az őseidhez, én majd elbeszélgetek helyetted is a gyilkosoddal, az őseimre esküszöm! – fogadkozott halkán, aztán mélyen előre görnyedve végigvizsgálta a köveket.

Nem talált semmi érdemlegeset, hát felállt, körbenézett. A konyhának nagy, széles ajtaja nyílt közvetlenül az utcára, amin akár egy kordét is be lehetett tolni, de retesszel és lánccal is le volt zárva, és nem tűnt úgy, hogy azt idegenek erőszakkal kinyitották volna. Tehát körbesétált, megnézte a helyiség apró, magasban nyíló ablakocskáit. Az egyik párkánya alatt, nagyjából fejmagasságban vérnyomot lelt. Odahúzott egy padot, aztán könnyedén átbújva a kis ablakon kimászott az utcára, és ismét meggörnyedve tovább kereste az idegen férfi hagyta nyomokat. Az egyik szomszédos házfalon talált egy véres tenyérintéssel, két sarokkal arrébb egy leanderbokor levelein észrevett pár megfeketedett vércseppet.

Bekukucskált a bokor ágai közé, mögötte világos kövekből rakott fal magasodott, vérmaszat mocskolta, olyan derékmagasságban. Claudia maga elől félrehajtva az ágakat ment a nyom után, befurakodott az épület tövéig, felnézett a magas falra. Fent, kicsivel magasabban, mint ameddig ő felért, vércsepp húzta csík sötétlett. Itt valaki nem is olyan rég kimászott.

Pár pillanatig még szemlélődött, aztán sietve kihátrált a bokorból, és hosszú léptekkel körbejárta a házat, de nem talált semmi arra utaló nyomot, hogy egy vérző ember ide bement volna. Tehát feltehetőleg itt késelték meg.

Vajon ez egy elhagyott épület, illetve ha nem, akkor ki lakik itt?

Kicsit még habozott, aztán átsietett az utca túloldalára, és határozottan bezörgetett a szemközti házba. Aztán még egyszer és még egyszer, míg bentről meghatározhatatlan eredetű morgás nem hangzott, majd kinyílt a kémlelőablak.

– Ki jár itt ilyen korán reggel? – szökött ki egy álmos arcú férfi, és elnyomott egy ásítást.

Claudia az orra elé nyomta az eddigre gondosan kezébe készített ezüstérmét.

– Kell egy szeszi? – kérdezte mindenféle bevezető nélkül.

Az álom azonnal elszállt az ajtónálló szolgálja szeméből.

– Kelleni kellene, de mit kell érte tenni? – kérdezte óvatosan.

– Beszélni! – csúsztatta be a kémlelő nyíláson a pénzt Claudia, és közben látványosan elővett még egy érmét. – Ki lakik a szemközti házban?

– A Laetorius Mergus-házban? Senki – rázta meg a fejét a férfi, majd kérdően tekintett a nőre, de az semmi jelét sem adta, hogy ennyi elég lenne a második érméhez, hát kis várakozás után folytatta. – Gaius Laetorius Mergus úr tavaly meghalt maláriában, gyerekei nem voltak, valami rokon örökölte meg, aki nem használja.

– Szóval egy éve senki sem járt abban a házban?

– Hát... – hajtotta félre a fejét várakozón a szolga, Claudia nagy sóhajjal adta be a második szeszit. – Hát azt nem mondanám, hogy senki. Esténként nagy ott a mozgás, gyakran látok mindenféle gyanús alakokat beosonni, mindig napnyugta után, és általában felfegyverkezve.

– Mindig ugyanazok?

– Olyan egyforma-formák, de én annyira nem néztem meg őket, hogy arcról megismerjem bármelyiket is – szögezte le gyorsan a férfi, Claudia pedig értőn bólintott, és nem hitt neki.

Olyan nincs, hogy egy kíváncsi szolga ne figyeljen meg minden apró részletet, amit kileshet, ha már egyszer leselkedésre adta a fejét!

– Köszönöm a segítséget. És nesze, itt a harmadik szeszi, ezt kifejezetten azért, hogy ne beszélj senkinek az ittjártamról!

– Értem, úrnóm, úgy lesz! – vigyorgott a férfi, szemében őszinte hálával, majd becsukódott a kémlelőablak.

Claudia elégedetten húzta fanyar mosolyra a száját. Biztos, hogy ez a szolga, amint alkalma adódik, rohan majd árulkodni a titokzatos fegyvereseknek, hogy egy kék szemű nő érdeklődött utánuk, kora hajnalban, akinek a hátán átvett zsakjából kikandikált egy kard markolata. Ezt a személyleírást pedig nem lehet elvéteni, azaz a furcsa idegenek hamarosan megkeresik. És hát mégis kellemesebb, ha a munka házhoz jön, és nem kell utána végigloholni a fél Városon! Ha pedig mégsem jelennek meg a Mus Albusban, hát később is ráér betörni ebbe a házba, nem kell az ilyesmit elkapkodni, vélekedett, elvégre

csak azt fogadta meg, hogy megkeresi Capra hullájának gyilkosát, nem azt, hogy mellé hal a szerencsétlennek.

A döntés meghozatala után pedig, mint aki jól végezte dolgát, visszament Caprához. Az ablakon mászott be, ott, ahol távozott, teljesen ráhozva a frászt a házigazdára, aki éppen akkor érkezett vissza.

– Mi a fenét művelsz, Claudia? – hörögte a szívéhez kapva, amikor a karcsú, kontyos alak lehuppant mellé a semmiből.

– Sétáltam, hisz oly szép a kelő nap!

– Lehet, hogy szép, de hidd el, messze van! A te melód hullaszállításról szól, nem a napról – mutatott a földre a házigazda, a még mindig a lábaik előtt heverő holttestre. – Miért hagytad itt ezt a szerencsétlent?

– Egy hullának nem kell állandóan a kezét fogni, mint egy félős kisgyereknek. A holtak nyugton szoktak maradni. Általában – tette hozzá Claudia, majd megveregette a házigazda vállát. – Gondolom, az imént említett kancsónyi bort már előkészítetted, igaz? Akkor menjünk vissza az átriumba, és igyuk meg!

– Igen. De előtte a hullát...

– Jó, már intézem – sóhajtott a nő, aztán felemelte a halottat, és nehézkes mozdulatokkal visszahajtogatta a hordóba.

– Most mit csinálsz? – képedt el Capra. – Csak nem akarod itt hagyni?

– Miért, vigyem el? – nézett rá értetlenül Claudia.

– Én eredendően erre gondoltam.

– Légy eszeden! Nem cipelhetem el a hátamon, túl nehéz. Holnapra szerezz valami taligát vagy kocsit, majd azzal kiviszem a Tiberishez.

– És addig én mit csináljak vele?

– Jaj, Capra, látszik, hogy nincs ebben semmi gyakorlatod. Egy hullával semmit sem kell csinálni. Abszolút semmit. Nem kell se etetni, se itatni, nem zavarja a zaj, a füst, az emberi hülyeség, nem haragszik meg, ha nem társalogsz vele holt unalmas témákról, nem tesz fel kellemetlen kérdéseket, és nem bánja, ha bezárva tartják egy hordóban.

Capra pislogva igyekezett követni a kis szónoklatot.

– Azt akarod, hogy egész nap itt legyen a konyhámban? – szűrte le végül a következtetést.

– Hidd el, ez a kis koszos konyha épp úgy megfelel neki, mint a princeps palotájának legszebb lakomaterme – nyugtatgatta Claudia, ám ettől a férfi csak még idegesebb lett.

– Ez a konyha neked koszos? Vond vissza, de azonnal!

– Ez egy remek konyha, aminek meg se kottyán, hogy egy fél napig benne tartózkodik egy hulla – mosolyodott el barátságosan Claudia, aztán hanyagul beletörölte a tenyerét a tunikája oldalába, és elindult vissza, az átriumba. – No, lássuk azt a bort!

Capra hangtalan fejrázással követte vissza, a medence mellé, ahol mindketten fáradtan lerogytak a kőpadra. Claudia a lábához engedte a zsákot, amiben a kardját tartotta, és megtörölte az arcát a pallája szárával, a házigazda pedig töltött az odakészített kancsóból a mellé állított, szépen festett cserépkupákba. A medence vizében töretlenül tükröződött vissza az egyre világosodó égbolt, némán megemelték egymás felé a kupákat, egy hosszú pillanatig csak élvezték a csendet és a békét. Aztán az élet ment tovább.

– Tehát, Capra, kell egy kordé, számmal, mert én nem húzom. Estére legyen itt, napnyugtakor jövök, és viszem a hullát. Aztán most ki kell, hogy menjek a Fórumra, és oda nem vihetem a kardom, hazamenni meg már nincs időm. Jó lenne, ha elküldetnéd a Mus Albusba, a szandállal együtt.

– Ha elkerülte volna a figyelmedet, átmenetileg lepattintottam a szolgálmat. Nincs emberem, akit elküldhetnék egy csomaggal!

– Bérelj fel valakit a szemközti tavernából! Ott biztosan ismeresz pár megbízható arcot, aki ráadásul szívességéből olcsón dolgozik neked!

– Abban egyeztünk meg, hogy te segítesz nekem, nem pedig, hogy költségekbe versz, és ráadásul a fél délelőttre ellátsz munkával!

– Mi ez a kicsinyesség? Most is segítek rajtad, épp úgy, mint amikor a feleséged kísértete nem engedett át a szomszéd özvegyasszonyhoz vacsorára – emlékeztette Claudia.

A férfi beharapta a szája szélét.

– Legyen, megteszek mindent, amit kérsz, hiszen te is segítettél, amikor szükségem volt rá – sóhajtott, szavai hallatán pedig Claudia barátságosan elmosolyodott.

– Segítettem, és mindig is segíteni fogok. Higgy nekem, jó az, ha van valaki, aki elszállítja a házadból a fölös hullákat. Apropos, ismerted azt a Gaius Laetorius Mergus nevű fickót, aki itt lakott, két sarokra, és tavaly meghalt maláriában?

– Látásból. Tisztos polgárnak tűnt, feleslegesen érdeklődsz utána. Nem hiszem, hogy köze lehet bármelyik kuncaftodhoz.

– Jó, neki nem. De az örököseinek? Ké lett a ház, miután meghalt?

– A gyerekei mind meghaltak, évekkel ezelőtt, úgyhogy örökbe fogadott valami távoli rokont. Nem sokkal a halála előtt, akkor már beteg volt, úgyhogy én nem ismerem a gyereket. Azt hiszem, ő örökölt mindent, de nem lakik itt, az biztos.

– Akkor ki használja most azt a házat?

– Senki. Miért érdekel? – kérdezte Capra, de Claudia könnyedén elsiklott a kérdés felett.

– Öröm volt találkozni veled, barátom, és remek, hogy ismét egy kiváló üzletet köthettünk, ám sajnós nekem immár mennem kell, fontos ügyek szólnának – állt fel, és letette a padra az üres boroskupát. – Ha viszont valaki kérdezősködne utánam, és most kifejezetten rosszarcú figurákra gondolok, ne hősködj, ne akarj keresztbe tenni nekik, küldd őket egyenesen a Mus Albusba!

– Rosszarcú figurák? – vont a szemöldökét Capra, és ő is feltápáskodott. – Mi lenne, ha véletlenségből egy fél napra kimaradnának az életedből a rosszarcú figurák?

– Csoda – legyintett a nő, és kinyitotta az utcára vivő ajtót.

Elnézett a Város dombjai felé, a távolban a fehér márvány-paloták falai már ragyogtak a napfényben.

– Még egyszer kösz mindent, Capra! – búcsúzott a házigazdától, aztán nekivágott az ébredező városnak. Az idő már jócskán a hivatali órákban járt, mire beért a Fórumra.

És magával ragadta a sosem csituló élet. Emberek tülekedtek körülötte, amott valaki nagy hangon „olcsón bérelhető gyaloghintót” kínált, mellette egy suhanc éppen a napilapot akasztotta fel a falra, körötte már össze is gyűlt pár, a legfrissebb hírekre éhes polgár. Nem állt közénk, hanem lassú léptekkel elsodródott a szószék mellett, melynek fehér márványlépcsőjén már oly sok politikus jutott fel a magasba, végigtülekedett a Curia előtt – a méltóságteljes épület kapujában tiszteletet parancsoló, bíborszegélyű tunikát és hófehér tógát viselő alakok fecsegték, elmaradhatatlan talpnyalóik gyűrűjében – majd áttörtetett a szemközti csarnok márványlépcsőjén üldögélő, nagy hangon trécselő ingyenélők hadán, és végül bejutott a Basilica Iulia fehér oszlopainak erdejébe. Magasan a feje felett a mennyezet faragott boltívei feszültek, előtte pár előkelő hivatalnok haladt, akik nyilván a Basilica belsejébe tartottak egy tárgyalásra, de ő kitért oldalra, az oszlopok közé beékelődött kis üzletek sorára.

Nem fáradó lendülettel vágott át a kereskedők között, oda-odabiccintve az itt-ott feltűnő ismerősöknek, míg el nem érte az egyik oszlop tövében álló, aprócska, hófehér gyapjúszöveggel letakart asztalkát.

– Ah, Claudia, mily remek, hogy látlak! – köszönt neki oda az asztal mögött ülő, pocakos, kerek arcú, fehér tógát viselő férfi, majd ismét visszafordult kuncaftja felé. – Drága uram, nálam jobban senki sem értékeli az ön által szállított gyöngyök minőségét, ám sajnós, nem győzöm eléggé hangsúlyozni, az elmúlt években a piac egyszerűen bezuhant, szinte semmi kereslet sincs rá! De higgye el, velem még így is jó üzletet csinálhat – győzködte az idősödő, ráncos arcú férfit, aki gögösen tiltakozott, majd végül kezét ráztak, és az üzlet megkötetett.

A férfi távozott, Claudia pedig leült a helyére a háromlábú székecskére.

– Itt vannak, Honoratus! – dobta oda a tunikájában őrzött leveleket a finom gyapjúterítőre. A férfi mohón kapott értük.

– Remek munkát végeztél, picikém, első osztályú munkát – olvasott bele mosolyogva.

– Első osztályú munkát, első osztályú pénzért – figyelmeztette Claudia, és rákönyökölt az alacsony asztalra. – Én megtettem, ami rám tartozik, most te jössz. Fizess!

– Persze, persze – bólogatott Honoratus, vastag tokájú, rókaszemű férfi, majd gondosan átszámolta a leveleket. – Hé, ebből egy hiányzik! – komorult el a végén.

– Én elhoztam mindet, ami ott volt.

– De ebből egy akkor is hiányzik. Az, amelyik úgy kezdődik, hogy „Ó, én tehénszemű szépségem!”

– Honoratus, minden második úgy kezdődik. Ezzel engem nem etetsz meg.

– Nézd meg a dátumokat! Minden tizenkettedik napon írtam egyet, és egy hiányzik – bizonygatta a férfi, és előretolta a két levelet, aminek a dátuma valóban túl nagy eltérést mutatott.

– Hát ez pech – sóhajtott Claudia, miután megszemlélte a hiányt, aztán vállat vont. – Sajnálom, én elhoztam mindet.

– Hé, ha azt tervezted, hogy a hiányzó levelet eladod a feleségemnek... – emelte meg a hangját a férfi, mire Claudia könnyedén elkapta a torkát.

– Én nem játszom kettős játékot, ha ilyesmivel gyanúsítgatsz, letépem a fél füled!

– Nem gyanúsítgatlak – védekezett a férfi gyorsan vörösödő arccal, elhaló hangon, majd mikor a nő elengedte, nagyot sóhajtva dörzsölte meg a nyakát. – Jaj, picikém, igazán levetközhetnéd már ezt a limes menti modort! Én elhiszem, hogy nem te tüntetted el a hiányzó levelet, de az attól még hiányzik. Nyilván az a nyomorult táncosnő tette el, bár tekertem volna ki a nyakát azon az átkozott, utolsó estén!

– Közöm nincs hozzá, mit szórakozol a volt szeretőddel. A lényeg, hogy a szerelmes levélkéid nagy részét visszahoztam, ezekkel már nem zsarolhat téged, tehát jár nekem a pénz.

– Hogyhogy nagy részét? Ha csak egy is a feleségem kezébe kerül, nekem végem van. Az apósom megölet!

– Ne aggódj, véletlenül tudok ajánlani pár megbízható embert testőrnék – vont vállat Claudia szkeptikusan. – A közvetítésért általában tíz százalékot szoktam felszámolni, ám csak

neked, és csak ebben a kivételes helyzetben, megteszem öt százalékért. Ezen felül pedig még tartozol ötszáz szeszivel a levelekért.

– Ötszáz? Ötszázat mondtál? Ennyiért meg is ölelhettem volna azt a táncosnőt!

– Orgyilkosságot nem vállalok, ha ilyesmire adnád a fejed, keress mást! Az általam végzett, diszkrét, minőségi munka viszont ötszáz szeszibe kerül. Egy csomó szolgát meg kellett vesztegetnem, míg bejutottam a nő szobájába.

– És mit csináltál ott, na mit? Otthagytad a legfontosabb levelet, ami nélkül a többi semmit sem ér. Semmit sem fizetek!

– Négyszázötven, most, ezüstben – csapott Claudia az asztalra, hogy annak vékony lábai beleremegtek.

– Egye fene, egy százas, már azzal is jó voltam.

– Négyszáz, de akkor az ismerőseidnek is ajánlasz, mint elsőrangú embert.

– Százötven, de előkeríted a maradék levelet is, plusz ajánlak az ismerőseimnek.

– Háromötven, pusztán barátságból, és megszerzem a hiányzó levelet is.

– Kettőszáz, az apád neve miatt, aki igazán remek ember, mindig is tiszteltem, és nem értem, hogy juthatott ilyen mélyre a lánya.

– Háromszáz, és ez volt az utolsó ajánlat.

– Kettőötven! Ebből száz előre, a maradék százötven pedig akkor, ha megtalálod a hiányzó levelet.

– Százötven előre, száz pedig amikor elhozom a levelet!

– Rendben! – sóhajtott Honoratus.

Kezet ráztak, egy pénzes zacskó gazdát cserélt.

– Remélem, hamarosan találkozunk – búcsúzott a férfi, de aztán már egy pillantást sem pazarolt a nőre, új kuncaftja felé fordult. – Ah, uram, micsoda megtiszteltetés, hogy felkereste kis ékszerkereskedésemet...

Claudia hátra sem nézett, a férfi hangja beleveszett mögötte a tömeg zsongásába. Kifele siettében elhaladt Oxék türkizkék kelmével fedett pultjai mellett, odaköszönt apja egy régi ba-

rátjának, megbámult egy különösen szép ezüstkancsót, ami felett éppen két szakállas ember alkudozott magas hangon, aztán majdnem beleütközött egy büszkén felvetett fejű, tógás férfibá.

– Jaj, elnézést, uram, hogy én milyen ügyetlen vagyok – hátrált volna be gyorsan az emberek közé, ám nem volt szerencséje, a férfi nem engedte eltűnni.

– Ah, a kardforgató asszony! Egy barátom említette az imént, hogy itt látta, és lám, szerencsés módon találkoztunk is. Vajon miféle csoda esett, hogy választott fegyvere nélkül járja a tömeget? – kérdezte, mire a mögötte álló két talpnyaló engedelmesen felkuncogott.

– Miért hordanék fegyvert itt, ahol bölcs szenátoraink vasnál erősebb törvénye védi a polgárokat, Publius praetor uram? – vigyorodott el kényszerűen Claudia, és szeretett volna valahol máshol lenni.

– Okos válasz! Okos válasz egy okos asszony szájából – bókkolt a praetor. – Jöjjön, sétáljunk ki a friss levegőre, ez a zsongás megfájdítja a fejem! – intett, és könnyedén átvette karját Claudia vállán, maga mellé húzta, és elkezdte kifele terelni. Két embere engedelmesen lemaradt, előttük megnyílt a tömeg.

– Nos, hogy halad a rábízott munkával?

– Jól, uram, nagyon jól! Pár napon belül a fia otthon lesz.

– Pár napon belül? Pár nappal ezelőtt is ezt a választ adta.

– Sajnálom a késlekedést, de higgye el, nem az én hibám. Nagyon ügyes fia van, látszik, hogy kiváló nevelést kapott, és remek képességeket örökölt nagyszerű őseitől – kezdett terelni Claudia, de a férfi a szavába vágott:

– Ne hízelegjen!

– Eszembe sincs! Éppen csak muszáj felhívnom elkalandozott figyelmét a tényre, hogy a fia nagyon nem akar hazamenni, hát nincs könnyű dolgom, de ígérem, hamarosan elcsípem – bizonygatta, és igyekezett nem gondolni az éjszakai kudarcra.

– Nos, nem győzőm eleget hangsúlyozni a filozófusok által oly gyakran tagadott tényt, mely szerint az idő véges, ráadásul én, személy szerint türelemmel sem rendelkezem korlátlan mennyi-

ségben. Én... – emelte meg a hangját, látva, hogy Claudia közbeszólna. – Én megbízom magában, hiszen a feleségem, életem vezérlő csillaga, jó véleménnyel van magáról, holmi elveszett és megtalált nyakék kapcsán, amiről itt több szót ne is ejtsünk. Ismétlem, megbízom magában, és nem neheztelek, hogy eddig kudarcot vallott a magára bízott feladattal. Olyannyira nem neheztelek, hogy meghívom vacsorára, mához három napra. Remek kis lakoma lesz, biztosan jól fogja érezni magát, én pedig örömmel várom. Örömmel várom, de nem egyedül! Hozza magával elveszett fiamat! Hozza vissza, vagy elintézem, hogy nagyon gyorsan az aréna homokján találja magát – szorította meg a nő vállát az utolsó szavaknál, szemében felszikkasztott az indulat, majd hirtelen ismét barátságosan elmosolyodott. – Azt hiszem, nagy sikere lenne, nem? Egy kardforgatáshoz értő, patrícius nő utolsó harca, talán még a princeps imperator is megnézné!

– Nem vagyok én méltó a mi legnagyobb princepsünk figyelmére! – hajtott fejet feszesen mosolyogva Claudia.

– Hát akkor tegyen meg mindent, hogy ne jussunk el idáig – javasolta könnyedén a nagyhatalmú férfi, majd még mindig Claudiába karolva kilépett a csarnokból, megállt a lépcső tetején, és elnézett az eléjük táruló tömeg feje felett. – Ah, minő csodálatos látvány, szívem mindig megdobogtatják eme magasztos márványépületek! Ahogy a költők is megénekeltek, ez a világ közepe. Ám nekem, a köz egyszerű szolgájának sajnos nem sok időm van gyönyörködni csodás Városunkban. Bocsásson meg, szép Claudia, de sajnos, szólít a munka, fontos államügyek várnak – sóhajtotta a hazájukért életüket áldozó hősök modorában, majd ellépett a nő mellől, és elindult lefelé.

Lendületes léptei elől sietve ugráltak félre a lépcsőn üldögélő emberek, két talpnyalója gyorsan felzárkózott mellé.

– Három nap múlva várom, ne feledje, kardforgató asszony! – fordult még egyszer vissza, amint leért a lépcső aljára, aztán beleveszett az emberek kavalkádjába.

– Kardforgató asszony! – nevetett fel egy vékony hang Claudia mögött. – Milyen poétikus, milyen magasztos, milyen felemelő! Milyen vásári.

Claudia ökölbe zárt kézzel perdült meg. Nem sokkal mögötte, egy oszlopnak dőlve suhanc gyerek ült, olyan tizenhat-tizenhét éves forma, hófehér tunikában, nyaka köré kanyarított, kurta, sárga köpenyben.

– *Két fafejű közt harmadikat nézd! Ím, az a praetor!* – toldotta meg még egy sebtében összecsapott hexameterrel a véleményét a fiú, és csúf fintort vágott.

– Hallgass, Valerius! Ennél kevesebbet is láttam már embereket meghalni – torkolta le Claudia, és hirtelen elhatározással leült mellé.

A suhanc helyet szorított neki az oszlop tövében.

– Ah, mit nem láttak már a te szép szemeid, lassan gyűlő ráncok gyűrűjébe foglalt, sosem fakuló, mesekék gyémántok! Ó, Claudia, a te szemed, mint maga az ég, észak barbár királynői vakítanak meg magukat irigységükben, ha látnák, és hazánk legnagyobbjai is hitetlenül csóválják fejüket, ha rájuk nézel, ó, Claudia, súgd meg nekem anyád titkát; hogy lehet valakinek ily ősi vére, és ily kék szeme! – sóhajtott színpadiasan, majd nevetve tért ki a nő laza pofonja elől.

– Szállj le a szemeimről!

– Most mi van ebben ciki? Modern korunkban senki sem botránkozik már meg azon, hogy egy patrícius asszony germán szolgák madárkájáról is gondoskodik. Sőt, manapság egyszerűen minden menő családban muszáj, hogy néha szülessen egy-egy szőke, kék szemű ifjú is.

– Egyrészt anyámnak is pont olyan kék szeme volt, mint nekem, ezt tőle örököltem, nem holmi germán szolgáktól, másrészt, ha az ő erkölceit meg mered kérdőjelezni, akkor tényleg megverlek!

– Értem, értem, és már abba is hagytam, mert te persze nem érted, és egy egyszerű tréféért megölsz – hajolt meg ültében a suhanc, majd szélesen elvigyorodott. – Beszéljünk inkább a praetor úrról! Nem tehetek róla, ez a fajta marha mindig ihletre hangol. Verselni támad tőle kedvem!

– Ezzel meg kifejezetten ne fárassz – tiltakozott volna a nő, ám hiába.

– Hallgasd meg például a következőt!

*Éjszaka árnyán bújik a bűn és futnak a latrok,
Mert a nyomukban, kard a kezében, jó deli asszony,
Hát le a mélybe, a szennylé rejti a lépteidet majd!*

– Hé! – kapta fel Claudia a fejét. – Honnan tudod, hogy fél éjszaka a csatornákban kergetőztem a rosszfiúkkal?

– Ez a hivatásom. Tudni és megénekelni a nagy hőstetteket. Na, hol is tartottam? Igen!

*Éjből lép ki a sír ura, Hádész csont öleléssel;
Lent már várta a csapda a bősz amazont, aki harcolt*

– Mit szólsz hozzá?

– Miért nem szólítod rendesen Plutónak? Nem kell állandóan majmolni a görögöket!

– De így ősbibb hatást kelt!

– Mi a fenének kellene ősi hatást keltenie? Nem érdelek meg egy jó kis pörgős, modern hőskölteményt?

– Nem, Claudia, neked a te Aeneas-kori családdal tuti valami szupernyálas, régieskedő, múantik giccs kell! A végére pedig befejezésnek valami olcsó, beporosodott tanulság, kifejezetten Publius praetor közönséges ízlésének valóan szájbarrágós, mondjuk:

*Férfi ha nincsen, az asszony tört szív, semmire sem jó!
Játssza a harcost, mély szomorúság látni e sorsot*

– Ennyi. Mennyit fizetsz, hogy nagyközönség előtt előadjam?

Claudia dühösen túrt bele a nem is olyan rég kapott erszénybe, majd vagy egy jó maréknyi érmét belegyömöszölt a suhanc várakozón kitért tenyerébe.

– Nesze, ezt azért kapod, hogy mélyen hallgasd el, de örökre, érted?

– Értem, és ráadásul könnyen tudom teljesíteni is, mivel már el is felejtettem.

– Én pedig bízom az emberi elme gyarlóságában, hisz az sosem hagyott még cserben! – fogadta el Claudia nemtörődöm módon. – Inkább beszéljünk másról! Nem hallottál valamit egy bizonyos Gaius Laetorius Mergusról? A Quirinalis déli oldalán volt háza, de egy éve meghalt. Van állítólag egy fogadott fia.

– Igen, Gaius Laetorius Mergus Nocturnus – bólintott a suhanc. – Nem ismerem, de néha látom errefelé járni.

– És? Mit lehet róla tudni?

– Semmit. Nem vállalt hivatalt, nem volt katona se. Pénze van, de költséges szórakozásai nincsenek, viszont többször hallottam, hogy hirtelen eljárt a keze. Egyszer betörte egy idegen szolgáló fejét, és abból majdnem per lett, de végül kifizette a kárt. És annyiban is köze lehet a te ügyeidhez, hogy látták már gyanús alakok társaságában. De én erről többet nem tudok. Miért érdekel?

– Ne érdekeljen! – rázta a fejét a nő, mire a suhanc mindentudón bólintott kettőt.

– Nem érdeklődöm, és sajnálom, hogy nem tudtam sokat segíteni. De ha Hopi felől kérdeznél... – hagyta nyitva a mondatot, Claudia pedig azonnal lecsapott a névre.

– Csak nem csinált megint valami baromságot?

– Nem, dehogy, só! Pénzhez jutott. Egy egész vagyont nyert kockán – áradozott a suhanc, de még be sem fejezte a mondatot, amikor Claudia talpra pattant.

– Megyek, és kiverem belőle, amivel tartozik – morogta, és már kocogott is lefelé a lépcsőn.

– Hé, ezzel a céllal most nagyon sokan keresik, úgyhogy nem fogod otthon találni – kiabált utána a suhanc.

– A nőjénél lesz! Megint kibékült azzal az ibériai táncosnővel – fordult még vissza egy pillanatra Claudia, újabb értékes tippet adva a suhancnak, majd bevetette magát a tömegbe. Kígyóként furakodott át az emberek között, aztán amikor kiért a Fórumról, és megrikkult körülötte a nép, futásra váltott.

Hopi ibériai barátnője a közelben lakott, egy, a többitől semmiben sem különböző bérházban a Suburán. Claudia rövid rohanás múlva már a szűk, egy embernek is alig elegendően széles lépcsőn kaptatott felfelé a negyedik emeletre. A nyagda ajtót lendületből rúgta be, rutinosan kikerülte a felsikoltó nőt, aztán már ugrott is az ablakon át menekülő alak után. Mert hogy az alacsony mennyezetű, vékony kis szobának szép, széles ablaka volt az utca felé.

– Ha lezuhansz, és meghalsz anélkül, hogy előtte törlesztenéd az adósságodat, én agyonverlek, hallod!? – ordította a kimászó férfi után, akinek persze ettől eszébe sem jutott megállni.

– Claudia, te asszonyok szégyene, remélem, alapos okod van megzavarni békés pihenésemet – kiabálta jól érezhető sémi akcentussal beszélve a latint, majd az ablakból átlépve a vékony, omlatag párkányra, oldalazva elindult a falhoz tapadva. Magas, ám igencsak elnyűtt testű, egy szál ágyékkötőbe öltözött, kórosan sovány, félfülű férfi volt, akinek sötét bőrén látszott, hogy délről származik.

– Nyolcszáz ezüst szeszivel tartozol. Ez nekem elég nyomós érv akár megölni is téged – üvöltötte Claudia, és mászott utána. Alattuk négy emelet mélységben az utca hullámszerű látványát a dolguk után siető emberek tolongásától, a szemközti ház velük egy magasságban lévő ablakain kikukkantott pár érdeklődő fej.

– Hülyeségeket beszélsz, Claudia drágám! Abból a nyolcszázból én négyet már megadtam – védekezett Hopi, és körmeivel a málló téglákba kapaszkodva mászott tovább.

– Megadtad? Adtál egy takonykóros lovat, ami másnap megdőglött – ordította Claudia, és töretlenül követte a férfit, átmenetileg egy lábbal és másfél kézzel kapaszkodva, mivel a súlya alatt több helyütt is leomlott vékony padka.

– Nemes paripa volt, és sokkal többet ért, mint négyszáz szeszi. Azért számoltam fel lényegesen olcsóbban, mert tényleg beteg volt egy kicsit.

– Egy kicsit? Egy kicsit mondasz? Látványosan haldoklott!

– Ha erre van tanú, akkor minden bíróság önnek adna igazat, gyönyörű úrnő! – szolt közbe a szemközti ház egyik ablakában könnyöklő ifjú.

– Különösen ha az üzlet megkötésekor jelen volt egy lovakhoz jól értő kupec, akkor annak a véleménye súlyozottan esik latba, és akár magában is perdöntő lehet – vélekedett egy fél emelettel lentebbi balkon korlátjának támaszkodó, ősz hajú férfi.

– Lókupec? Ez a szemét egy koszos kapualjban adta át azt a félholt párát, éjfélkor, hogy véletlenül se lehessen látni, halálán van – üvöltötte Claudia. Keze alatt mállott a téglá, vörös kőpor szitált a szemébe, de azért töretlenül mászott az előle menekülő alak után.

Az öreg merengve túrt ősz szakállába.

– Ez esetben talán arra kéne tanút találni, hogy az állat még az üzlet megkötése előtt betegedett meg – javasolta pár pillanaty elmélkedés után.

– Vagy meg kéne próbálni bizonyítani, hogy az eset kimeríti a szándékos megtévesztés tényállását – tette hozzá az ifjú.

– Szó nincs szándékos megtévesztésről – siránkozott a menekülő Hopi. – Claudia, hidd el, nem akartalak becsapni, tényleg nem tudtam, hogy az a ló beteg! – védekezett, miközben fél lábával elvesztette a támaszt, de egy ősz, foghíjas asszony az ötödikről letorkolta.

– Fiam, neked az ne legyen mentség, hogy ostoba vagy, és nem vagy képes felismerni egy beteg lovat! Nem illik megkárosítani egy védtelen leányt – rázta fenyegetően a mutatóujját, miközben alatta a „védtelen leány” végre elérte áldozatát, megragadta annak a haját, és többször oldalba rúgta.

– A pénzemet akarom! – ordította közben.

– Ugyan, az nem enyhítő körülmény, ha valaki nő, bár nem is hátrány, ha van egy megbízható férfi rokona, aki képviseli – oktatta ki az ifjú az ablakból az idős nőt, de az nem hagyta magát.

– Tiszteld a koromat, kölyök! Én már akkor hallgattam a perbeszédeket a fórumokon, amikor te még járni sem tudtál

– rázta az öklét, míg alatta Hopi fél kézzel megpróbálta lelökni Claudiát a párkányról.

– Az idős asszonymak igaza van – vélekedett a vén férfi a lenti balkonon. – Vannak olyan minősített esetek, amikor kifejezetten előny, ha a sértett fél nő, még pontosabban szűzlány.

– Na de kérem, nyissuk már ki a szemünket! Ki az, aki szerint itt most egy szűzlányról van szó? – kapcsolódott be a vitába egy asszony, karján gögicselő gyermekével, míg Claudia minden erejével megkísérelt: egy, fennmaradni a párkányon, kettő, nem elengedni áldozatát.

– Maga szűz, hölgyem? – szegezte közben neki a kérdést érdeklődve az ifjú, de nem állt módjában válaszolni, mivel végre sikerült kirúgnia Hopi alól a lábait. Fél lábbal és fél kézzel kapaszkodva lógott a falon, szabad karjával pedig a férfit tartotta, aki immár minden támasztékát elvesztve himbálódzott a semmi felett.

– Segítség! – nyöszörögte.

– Felhúzlak, ha megadod a nyolcszázat.

– Négyet!

– Hetet! – alkudott Claudia, miközben nézőközönsége nagy többséggel megszavazta, hogy már nem szűz.

– Ötöt! – nyögte Hopi.

– Akkor együtt zuhanunk.

– Nem mered megtenni.

– Ki mered próbálni?

Egy pillanatra teljes lett a csend, a környéken lakók érdeklődve lesték a dráma végkifejletét.

– Jó, legyen hat – sóhajtott végtelennek tűnő várakozás után Hopi.

– Legyen hat! Hallottátok, hatszázat ígért, itt és most, csengő ezüstben – emelte meg a hangját Claudia, aztán lassan, minden izmát megfeszítve csak sikerült felhúznia a fickót.

Izzadság csorgott a szemébe, és remegett a lába, ám ennek ellenére határozott arccal bökte meg Hopit, másszon tovább! Azon az oldalon közelebb volt az ablak, mint a maguk mögött hagyott szoba.

– Kérdés persze, hogy ezen ígéret súlyából mennyit vonna le a bíróság előtt az a tény, hogy bizonyos szempontból kényszer alatt született – bölcsekedett még mögöttük valaki, miközben bemásztak az ablakon. Egy hatfős család megkészt délelőtti készülődésébe érkeztek, ahol a gyerekek megtapsolták őket, a családanya pedig kéretlenül is adott pár jó tanácsot Claudiának, hogy hogyan kell kezelni a csapodár férjeket, akik táncos- és színésznőkkel, lanton játszó énekesekkel, továbbá egyéb fajta léha nőszemélyekkel mulatják az idejüket.

Sűrű bocsánatkérések közepette távoztak az ajtón át.

– Teljesen tönkreteszed az inkognitómat – siránkozott Hopi, mikor már kint voltak a keskeny, az épület belsejében haladó, sötét folyosón. – Én szigorúan titokban vagyok a barátnőmnél. Ha a hitelezőim megneszelik, hova bújtam, apró darabokra szednek.

– Nekem jutott az eszembe az a hülye ötlet, hogy kimásszak az ablakon?

– Gondolhattam volna, hogy utánam jössz – sóhajtott a girhes férfi, és az ajtó roncsait egy mozdulattal félre söpörve belépett a szobájába.

A kis helyiségben tulajdonképpen nem volt semmi más, mint egy alacsony ágy, egy boroskancsó két kupával, és a már említett, ibériai származású, babaarcú, szelíd tekintetű lány, foglalkozását tekintve táncos- és színésznő. Hopi és Claudia visszatértére éppen befejezte az öltözést, hát szélesre tárt karokkal lépett eléjük.

– Nahát, micsoda öröm, hogy egy kicsit beugrottál hozzánk, Claudia! – mosolyodott el szertartásos udvariassággal, és átölelte a vendéget, majd két oldalról arcon csókolta. – Olyan régen találkoztunk, igazán gyakrabban meglátogathatnál minket. Gyere, ülj le, igyál egy pohárral! – vezette az ágyhoz, és már töltött is neki.

Claudia fáradtan ült le, és savanyú képpel vizsgálta végig a körmeit, melyek kétségkívül megsínylették a kis kirándulást a ház falán.

– Sajnálom, hogy olyan hosszan nem volt időm benézni hozzátok, de rengeteg a munkám – mentegette magát közben udvariasan, és átvette a felé nyújtott poharat. – És nem is maradnék hosszan, ha lehet. Hopi, fizess ki, aztán megyek, ma még sok a dolgom.

– Természetesen, Claudia kedves – bólogatott a férfi, majd a sarokban megemelte egy lazán lerakott követ a padlónak, és kivett az alatt lévő üregből öt súlyos erszényt. – Kereken ötszáz szeszi! – nyújtott át büszkén.

– Ami kereken száz szeszivel kevesebb a kialkudott összegnél. – figyelmeztette Claudia, és átvette a pénzt. – Megegyeztünk, most fizetsz! Nem adok több halasztást.

– Eh, ezek az átkozott határidők, meg az örök rohanás! Ez a modern világ mást sem ismer, mint lótást és futást – rázta a fejét keserűen a férfi, majd jobbát mellkasa elé emelte, mint-ha tóga lenne rajta, nem csupán egy egyszerű ágyékkötő, fejét felvetette, és szónokolva folytatta: – Hol van már őseink méltóságteljes kora, amikor a férfi a nappal kelt, befogott ekéjébe, szántott és vetett, majd boldogan megtért otthonába, ahol szerető asszonya várta jó vacsorával, az estét pedig a verandán tölthette, békésen borozgatva. Ahol senkit sem szédített meg az ezüst ragyogása, amikor a harcostársak tűzbe tették egymásért a kezüket, amikor még létezett tisztesség és hála. Ah, boldog ősapáim, bár közöttetek élhettem volna, egy korban, ahol a barátság még többet ért, mint a pénz!

Itt kénytelen volt levegőt venni, Claudia pedig türelmét veszítve vágott közbe.

– Hopi, a te ősapáid Aegyptus északkeleti határán fosztogatták a karavánokat, ha jól tudom, és nincs semmi okod viszszeresíteni az ő idejüket, mivel te aztán teljes mértékben követed az ő életüket, már amennyiben most éppen száz jó szeszit szeretnél kiimádkozni az erszényemből. De szavamra, letépem a másik füledet is, ha nem keríted elő azonnal azt a pénzt.

– Jó, jó, egy próbálkozást megért, nem? – vont vállat a férfi, és elővett még egy erszényt a kőpadló alól. – Itt a pénzed, ne-se! De ne fáradj a megszámlolásával – vetette még oda.

Claudia gúnyos kacajjal fogadta a megjegyzést, majd megoldotta az első zacskó száját.

– Mondj egy okot, hogy megbízzak benned.

– Rendben, ilyen okot nem tudok. De! De mit szólnál, ha üzletet ajánlanék?

– Nem fogadnám el – vágott vissza kapásból Claudia, és tenyerébe öntötte a pénzt, nekilátott megszámolni.

– Pedig úgy hallottam, hogy tegnap hosszan kergetted a Város legtaplóbb modorú praetorának legkisebb fiacskáját, aki végül lelépett előled – vetette fel ártatlan mosollyal Hopi, de a nő akkor már öntötte is vissza az ezüstérméket az erszénybe. Számolatlanul.

– Tudod, hogy hol bujkál? – kérdezte mohón.

Hopi kicsit habozott, majd kurtán vállat vont.

– Nem.

– Eh, fenébe veled!

– Nem tudom, hol bujkál, de! De van egy tippem, hol kaphatnád el! Mit szólnál, ha beajánlanálak valahova, ahol ő is ott lesz?

Rövid csend nehezedett a szobára, míg Claudia félrehajtott fejjel belegondolt a lehetőségbe.

– Megköszönném – felelte végül diplomatikusan, és felhajtotta a bort. Hopi barátnője kérés nélkül is újra töltötte a poharát.

– Megköszönnéd, ez világos, de adnál-e ezer szeszit?

– Ezret? – visszhangozta Claudia, és ismét felkacagott, gúnytól csöpögő kacagással. – Ezer szesziért négy nagyfiút fogadok, hogy kaparják elő a városszéli szemétből azt a kölyköt! Kétszáz, és jó voltam! – alkudott rutinosan.

– Nyolcszáz, mivel a nagyfiúid semmire se jutnának a fal környéki lebujokban keresgélve. Mivel hogy a gyerek beszektázott.

– A papuskája nem mondta.

– A papuskája nem tudja. Ám a gyerek csak falból látogatja a rossz hírű bűntanyákat, de sötétedéskor lelép minden buliból, és siet titkos szertarásokat végezni egy titkos gyülekezetben, egy idegen istennő nagy örömére.

– Ez betegen hangzik – húzta el a szája szélét Claudia. – És mégis, melyik isten hívójének állt?

– Itt jövök én a képbe! Egy aegyptusi istennőről van szó, aegyptusi papokkal, szóval nekem otthoni terep! Több földim is van a felekezetben!

– És mi okból súgnának neked?

– Kettőt találhatsz, de végül is nem mindegy? Tudom, amit tudok, ez a lényeg. A srác majd' minden este egy szektával lóg, én pedig ismerős vagyok arrafelé. Na, ez megér hatszáz szeszit, nem?

– Egy laza ismeretség nekem semmit sem ér. Nekem az kell, hogy bekísérsz az egyik gyűlésükre, ahol ott lesz a gyerek is.

– Én ebből kimaradnék – húzta el a száját Hopi, és Claudia értette.

– Ők is meg akarnak ölni, igaz?

– Régebben leszállítottam nekik pár szent vízilófogot és védő amulettet, melyekből pár hibás árunak bizonyult – veltotta meg a férfi feszengve. – Semmi hivatalos balhé nem lett belőle, elvileg még jól fekszem a szekta vezetőinél, de azóta van ott pár ember, aki nem kedvel. Nem szívesen kerülnék a szemük elé, ha nem muszáj.

– Márpedig most muszáj! Ragaszkodom hozzá, hogy személyesen kísérsz be, és bent is segíts. Egyrészt, mert te ott kiigazodsz, míg én nem. Másrészt, hogy kéznél legyél, és átvághassam a torkod, ha te is átvágsz. Ez így már megérne hatszáz szeszit.

– Oké, hatszáz szeszi, de ha bent sérüléseket szenvednék, akkor további hatszáz sérelemdíj.

– További hatszáz? Pofononként húsz szeszi, ezt még megéri nekem a látvány, de többről ne is álmodj!

– Akkor megalkudtunk! – sóhajtott Hopi megfelelő mértékű, színpadias habozás után, és kezét fogtak az üzletre.

– Hát, igazán élvezet volt beugrani hozzátok – udvariaskodott Claudia, miután visszaadta a pénzt, mely rövid ideig a tulajdonát képezte.

– Nekem öröm, ha látlak. Ne siess, igyál még meg egy pohár bort! – marasztalta kedvesen Hopi.

– Szívesen maradnék, de az az érzésem, már így is hosszabban raboltam az időtöket, mint illendő. Meg amúgy is, sok dolgom van még.

– Ha menned kell, hát menned kell. Akkor holnapután este találkozunk a Tabulárium alatt, a Saturnus templomnál. A közelben van a szentélyük, onnan együtt mehetünk istent imádni – búcsúzott Hopi negédesen mosolyogva, és ajtót nyitott a vendégnek.

Claudia már fél lábbal kilépett, amikor az eszébe jutott még valami.

– Tényleg, nem tudtok valamit egy Laetorius Mergus Nocturnus nevű fickóról? A Quirinalis déli oldalán örökölt házat, de nem vállal közszereplést, és nagy botrányai sincsenek.

– Nem hallottam róla – csóválta a fejét Hopi, de a barátnője felkapta a fejét a név hallatán.

– Mergus Nocturnus? Hallásból ismerem, egy Serenilla nevű lány a szeretője. Szintén táncosnő, és játszottam is együtt vele tavalyelőtt a Saturnalián. De nem olyan régen kilépett, merthogy megfogott egy gazdag pasit, ezt a Mergus Nocturnust. De nem tudom, mi van velük, a csaj minden kapcsolatot megszakított velünk – húzta el megvetően a száját, Claudia pedig megköszönte az értékes információt, aztán még váltottak pár udvarias szót, de végül csak lelépett.

Az első utcai kútig ment, ott alaposan megmosta az arcát, rendbe szedte igencsak megtépett külsejét, aztán beült egy tavernába, és megebédelt. Bort is ivott, bár a szolga csak hosszas veszekedés után volt hajlandó kiszolgálni, és ráadásul az egyik vendég félreértve a helyzetet, még ajánlatot is tett neki. Ennek pár pofonnal elmagyarázta, hogy ő nem holmi megvásárolható táncosnő, majd a koszos, kényelmetlen padon fekvé aludt vagy négy órát. Amikor felébredt, már régen véget ért a szieszta.

Ásítózva vágott neki a déli forróságtól még mindig meleg utcáknak, tarkóját langyos szél hűsítette, körötte élt a város. Hazafelé tartó mesteremberek tolongtak a magas házak között, a tavernák és ivók utcára kirakott padjain ingyenélő polgárok lógatták a lábukat, és nagy hangon fecsegték, néha-néha

félrehúzódva, hogy helyet adjanak a mindig munkában álló szemétszállító kordéknak. Teherhordó szolgálak loholtak súlyos kosarakat cipelve, itt-ott felvillant egy-egy finomabb anyagú tunika, drága köpeny, rézveretes gyaloghintó. Lustán tört köztük magának utat, fél szemmel még aludt, fél szemmel a tarka forgatagot leste.

A Mus Albus bejárati boltíve alatt is ült pár középkorú, napcserzett arcú férfi, közöttük tabulajáték-tábla, amit szolgálatkészen félrekaptak az útból, amikor észrevették a közeledő Claudiát.

– Üdvözljük itthon, Claudia Armata¹⁰ úrnő!

– Ma is verekedett, úrnőm?

– Ma ki volt az az ostoba, aki az útjába állt? – köszöntötték kedélyesen, többségük egyszerű szolgál, akiknek urai a közeli insulák jobb lakásaiban laktak, de Claudia nem kérte ki magának szemtelenségüket, sőt, nem sajnált tőlük egy kedves mosolyt sem.

– Ma nem verekedtem, ma pusztán szép szavakkal értem el sikert, ami azért sokkal illendőbb, nem? – nézett körbe, és megakadt a szeme az egyik férfin. – Noxis, az uradat zaklatja még az a pimasz kereskedő?

– Nem, úrnőm, amióta ön közbelépett, azóta az uram napjai békésen telnek, amiért nagyon hálás – hajtott fejet a szólított szolgál, Claudia pedig elégedetten biccentett, és átsietett a széles boltív alatt, belépett az insula kicsi, háromszögű udvarára.

Feje felett csak apró szelete látszott a kék égnek, amit az öreg épület sok emelete fogott gyűrűbe. A hámló vakolat alól itt is, ott is kilátszott a rengeteg átépítés és kiegészítés nyoma, de ez sem fedte el több tűzvész és más tragédiák emlékét, amiket az insula átvészelt az eltelő évtizedek alatt. Az első emeleten még megvolt a legjobb lakások előtt az eredendően odatervezett, keskeny függőfolyosó, de sok helyen már alátámasztották, másutt meg virágosládákkal takarták el a festés hiányát, fel-

¹⁰ armata: fegyveres

jebb pedig emeletek váltakoztak félemelettel, fatáblás ablakok, cserépereszkek, toldott-foldott falak, és mindenhol zsongott az emberi beszéd.

Claudia átsietett az udvaron, oldalt apró, a ház külső oldalán működő műhelyekhez tartozó raktárak nyíltak, több pincejáró és egy keskeny lépcsőház is szemközti sarokban. A boltíves kapuval szemben jól ácsolt faajtó állt, ez vezetett a legjobb, első emeleti lakásba. Claudia ide tartott, de még éppen csak nyúlt volna az egerekkel díszített, réz kopogtató felé, amikor az ajtó kinyílt, és a kilépő Anakros, az idős, tapasztalt ajtónálló szolga, meghajolt előtte.

– Remélem, kellemesen telt a napja, Claudia úrnő! – hajolt előtte mélyre.

– Pompásan! Ha barát keresne, akkor a szobámban vagyok, ha hitelező, akkor pedig éjfél után fogok hazaérni, ne vesztegesse az idejét azzal, hogy megvár – vetette oda a nő az öregnek, aztán választ sem várva belépett. Körülölelte az utca ragyogása után a félvak homály, előtte belső lépcső vezetett fel az insula tulajdonosának szobáiba, de Claudia oldalra fordult, fél emeletet haladt lefelé, a pincébe, és már lent volt, mikor utána szóltak:

– Claudia drágám, várj meg! – hallotta maga mögött Fausta lágy hangját, hát megtorpant, és visszafordult.

Fausta fiatal és gyönyörű nő volt. Tökéletesen fekete bőr, derékig érő, fekete haj, amit apró csigákba göndörítette hordott, és ezen felül is vagy tucatnyi csillogó bronz csattal tűzött magas frizurába, ráadásul állandóan élénk színű, merészen kivágott tunikát viselt, több sornyi, üveggyöngyből fűzött nyakláncsal, ami fölé csak egy laza pallát vett fel, azt is általában csak hanyagul a vállára vetve. Első ránézésre bárki azt mondta volna, különösen magas tarifájú táncosnőként keresi a kenyerét, ezzel szemben az idős férje halála után megörökölt insulát vezette, nem is rosszul.

– Mesélj, mi érdekes történt veled?

– Semmi – legyintett Claudia, és továbbindult, végigment a folyosó egyenes szakaszán, és benyitott a kanyar előtti, jellegtelen ajtón, ami a szobájába vezetett.

– Akkor honnan ez az új ruha rajtad, és pláne hol törted le a körmeidet? Borzalmasan néz ki a kezed – rázta a fejét Fausta, és lerázhatatlanul követte a sötét folyosón, majd a szobába is, az üvegyöngyök csilingeltek a nyakában.

– A palla és a tunika kölcsön, és majd mosatás után vissza kell küldetni, csak szokásosan. A körömöm meg még annyit sem számít, lényegtelen apróság, csak egy kis félreértés.

Fausta szomorkásan csóválta meg a fejét.

– Te tudod, Claudia drágám. Ám hogy a nagyanyámat idéz-
zem, nem lesz ennek jó vége.

– Fausta, ha jól tudom, a nagyanyád már a születésed előtt meghalt.

– Lárifári, te is tudod, hogy nem ez a lényeg!

– Tudom – sóhajtott Claudia, és kinézett a széles, de alig arasznyi, alacsony, közvetlen a mennyezet alatt nyíló ablakon.

Lábmagasságban nyíló perspektívája volt ennek az ablaknak, az insula mögötti, alig pár lépés széles udvarocskára, ahol mindig lebzelt pár szolga. Claudia biccentett nekik, aztán visszafordult a szoba felé. Ezt az apró helyiséget bérelte a Mus Albusban, és a kifizetésével hosszú hónapokra visszamenőleg adós volt.

– Kicsit többet kéne törődnöd magaddal, no meg a jövőddel – magyarázta Fausta, és lecsüccsent az ablak alatt mélyen, az egész fal hosszában végigfutó, vörös csempével fedett párkányra.

Claudia a kecskelábú asztal mögötti, kecses kis karosszékbe ült, kényelmesen kinyújtózott, és felnézett a fehér mennyezetre.

– Hagyjuk a jövőmet! Keresett valaki? – kapta el végül tekintetét a semmiről, és rápislantott az ajtófélfá mellé kifüggesztett palatáblára, amin két név is ékeskedett, szép, precíz, iskolás betűkkel írva.

– Bizony, hogy kerestek. Még délelőtt járt itt Tiberius Icilius, és veled akart beszélni. Kéri, hogy üzenj neki, mikor és hol találkozhatnátok.

Claudia elfintorodott a név hallatán.

– Tegyük fel, hogy ezt az üzenetet nem adtad át, és lépünk tovább. Mit akart a vén Ostiarius? – olvasta a második nevet a tábláról.

– Claudia, ne kend rám a felelősséget! Nem hitegethatsz hosszan egy olyan nagyhatalmú embert, mint Tiberius Icilius. Egy praetorianus centurióról beszélünk!

– Nem hitegetem – csattant fel Claudia. – A múltkor tisztán megmondtam neki, hogy dögöljön meg, vagy ha nem is, hát legalább engem kerüljön messzire!

– Nos, azt, hogy ezek után még beszélni akar veled, én határozottan a javára írom – mosolyodott el a fekete lány. – Az állhatatosság az igaz szerelem sajátja.

– Ki beszél itt szerelemről? Annak a mocsoknak csak arra keltek, hogy a karrierjében kipipálhassa a „jó házból való feleség” rubrikát – morogta Claudia, de Fausta meg se hallotta a közbeszólást.

– És jól néz ki! Kidolgozott, erős test, daliás termet, a fegyvert is remekül forgatja. Ráadásul azt mesélik, a madárkája is szemrevaló, és szépen dalol!

– Pfuj, kímélj meg az ilyen erkölcstelen, altesti részletektől! Patrícius leány nem kapdos férfiak madárkája után!

– Rendben, akkor maradok a magadfajta, ártatlan naivák előtt is kimondható tényeknél, mely szerint ma kiöltözve jött. Garantált, hogy meg akarta kérni a kezéd – dörzsölte össze a tenyerét elégedetten, és szélesen elmosolyodott.

– Ha megteszi, letépem a fél fülét. Ezt akár meg is üzenheted neki, ha már annyira ragaszkodsz hozzá, hogy beszélőviszonyban maradjak vele.

– Sejtettem, hogy így fogsz vélekedni, úgyhogy még a szieszta alatt üzentem neki, hogy holnap várod, olyan déltájban. És Priscának külön a lelkére kötöttem, hogy ha faggatni kezdik, áradozzon egy kicsit arról, hogy mennyire örülsz, hogy Tiberius Icilius udvarol neked, és ha néha picit durvábban bánsz vele, az is csak azért van, mert az állhatatosságát akarod próbára tenni.

Claudia megtörtén hátra ejtette a fejét.

– Ez ugye nem igaz? – tette fel a kérdést, de a mennyezet néma maradt, mindössze Fausta válaszolt neki, ám ő igen lelkesen.

– De, igaz. És erősen javaslom, hogy holnap valóban találkozz velem, és légy nagyon kedves!

– Fausta, az a pasas egy tapló, szemét, mocskos, undok és undorító állat.

– Roppant találó a jellemzésed. Ehhez én már csak annyit tennék hozzá, hogy kétszínű, talpnyaló, gerinctelen, és még talán azt is, hogy alattomos, aki a közszájon forgó pletyka szerint sikkasztja a saját emberei zsoldját. Ám – és itt intőn magasba emelte a mutatóujját –, mivel a múlt hónapban megverted a Tempestates templom papjának a fiát és azt a roppant jóképű ügyvéd srácot is, most már tényleg Tiberius Icilius az egyetlen férfi közel és távol a láthatáron, aki hajlandó téged elvenni feleségül.

– Ettől még nyugodtan felfordulhat. Arról nem is beszélve, hogy nemcsak a zsoldot sikkasztja, de állítólag két éve részegen megölt valami suhancot. A felettesei alig bírták eltussolni!

– De eltussolták, tehát abból már nem lesz baja! – érvelt a fekete lány megakadás nélkül, mire Claudia szélesen megrázta a fejét.

– Fausta, könyörgöm, ha ez mind nem lenne elég, ráadásul egy praetorianus!

– Ami azt jelenti, hogy másfélszer annyit keres, mint bárki más katonája! És neked előbb vagy utóbb, de valakihez hozzá kell menned.

– Ebbe ne menjünk bele! Neked sincs férjed.

– De én nem hajadon vagyok, hanem özvegy. Óriási különbség! – magyarázta lendületesen a fekete lány. – Hát nem érted? Ez a legegyszerűbb módja a boldogulásnak. Nagyanyámat még láncon hurcolták el a falujából, nekem pedig már saját házam van a világ közepén. Hozzá kéne menned Tiberius Iciliushoz. Aztán pedig keresni egy jó ügyvédet, és elválni tőle. Utána már kényelmesen megélhetnél!

Claudia beleborzongott az ötletbe.

– Így is megélek, nincs szükségem több pénzre!

– És saját birtokra, pazar ékszerekre, jóképű háziszolgákra? Ha megházasodsz, apád kiadja a hozományod, amit még Tiberius Icilius sem tud egyik napról a másikra elherdálni, sőt! Ha ügyesen kézben tartod a fickót, akkor talán még növelheti is a zsoldjából, és ha szerzel egy tényleg jó ügyvédet, a váláskor még a házáat is viszed! Gazdag lehetnél! Mindössze pár évig kéne együtt élned a pasassal.

– Belehalnék. Fausta, én hányok, ha meglátom a fickót.

– Én is hányok, ha meglátom a fickót, de ennek mi köze a házassághoz?

– Ha annyira akarod, hát vedd úgy, hogy lepasszoltam neked! Te úgyis itt leszel holnap délben.

– Ha van egy csöpp eszed, akkor te is – vágta rá Fausta, aztán hosszú, súlyos csend nehezedett rájuk.

– Ugorjunk! – sóhajtott végül Claudia. – Tehát, ha jól látom a táblát, Ostiarius is itt járt. Mit akart, csak nincs valami baj a házzal?

– A házzal semmi baj. Ostiarius késő délután jött, és csak azért, hogy figyelmeztessen. Állítólag katonák kerestek téged otthon.

– Katonák? Kinek a katonái?

– Ostiarius azt mondja, nem viseltek egyenruhát, de esküszik Apolló és Diana szemére, hogy katonák voltak. Hárman. Utánad érdeklődtek. Ostiarius azt mondta, a vezetőjük egy nagyon rossz arcú és rettenetesen ijesztő pasas, ha este találkozna vele egy sikátorban, habozás nélkül elszaladna előle.

– A vén Ostiarius mindenütt rémeket lát, amióta apám visszavonult – legyintett Claudia, aztán összevonta a szemöldökét. – Azért érdekes, miért keres engem valaki apám házában. Mindenki tudja, hogy nem ott lakom.

– Kivéve, ha az illető vidéki. Ostiarius azt mondta, a téged kereső katonáknak idegen akcentusuk volt, és röhejes ruhájuk. Mindenféle szedett-vedett tunikák, feslett és koszos mind. Persze valami távoli porfészekben nyilván nincsenek tisztességes mosodák – fűzte hozzá magyarázólag, és rosszálló-

an megcsóválta a fejét. – De akkor is, piszkosan és szakadtan mászkálni még a jobb szolgák sem szoktak!

– A limes menti provinciák valamelyikéből jöttek volna? – mélézott el Claudia.

Egy név azonnal felmerült benne, de gyorsan elvetette. Nem, még Marcus sem lehet annyira őrült, hogy a Városba jöjjön, ha véletlenül, esetleg még életben lenne. És ez esetben melleleg dögölne meg, ahol éppen van, a szemét állatja!

– Lehet, hogy valami legionarius, akit a germán utatokon ismertél meg – zavarta meg a gondolatait Fausta.

– Lehet – legyintett Claudia, tettetett közönyösséggel. – De mindegy is. Ha idejönnek, légy velük kedves, vezesd be őket az egyik hátsó szobába, aztán...

– ...aztán egy jó pohár mákonyos bor, és amikor édesdeden alszanak, akkor megkötözni őket, és bele velük a Tiberisbe! – fejezte be Fausta lelkesen maga elé emelve ökölbe zárt kezecskéjét, fekete szemében harcias fény villant.

– Végső esetben, ha nem adódik helyette valami kevésbé drasztikus megoldás – csitította Claudia óvatosan. – De lényegében erről van szó.

– Bízd rám nyugodtan! Hidd el, kézben tartom az ügyeidet, míg te mindenféle árnyékos utakon kódorogsz – mosolyodott el Fausta.

– Hát, köszönöm. És erről jut az eszembe, lehet, hogy másféle rosszfiúk is keresni fognak. Velük feltétlenül találkozni akarok, mert érdekel, ki küldte őket, rendben? – magyarázta, hiszen Mergus Nocturnus fegyveresei itt fogják keresni, de mivel a téma már önmagában, mindenféle további magyarázkodás nélkül is helytelenítő ráncokat vont Fausta homlokára, hát sietve tovább lépett, mielőtt a fekete lány közbeszólt volna. – És más nem járt itt?

– Nem. Illetve, persze, Capra visszaküldte a zsákot a kardoddal. Küldött egy szandált is, azzal a megjegyzéssel, hogy ez az egész neki nagyon mocskosnak tűnik. Ezt nem értettem, de biztos, ami biztos, a szandált elküldtem tisztíttatni.

– Remek ötlet – bólintott Claudia, mert egy halott lábáról lehúzott szandálnak nyilván nem árt a takarítás, majd erről eszébe jutott még valami: – És holnap üzenj Priscával Scaevolának¹¹, hogy mutasson be áldozatot egy halott tiszteletére. Legyen kakas vagy valami hasonló. Reggelre megírom levélben a részleteket, majd járjon el aszerint.

– Megírhatod, de fizetni is fogsz neki?

– Úgy egyeztem meg vele a múltkor, amikor az ügyében kerestem tanút a bíróságra, hogy öt áldozattal hálálja meg nekem a segítséget. Amiből mondjuk rögtön az első az ósapáimnak szólt, hogy megbocsássák nekem, amiért beleártottam magam mindenféle papok mocskos üzelmeibe, de még így is maradt négy alkalom.

– Igen, de azóta már ötször kértél tőle áldozatot, tehát akár-hogy számolom, ez most a hetedik. Ezt már ki kell fizetned!

– Ha nagyon akar pénzt, küldj neki pár szeszt, majd megadom!

Fausta aprót sóhajtott, mert pontosan tudta, hogy ez mit jelent.

– Nyilván megadod, és addig is szívesen hitelezem, de ez akkor is igen költséges multság. És nem azért mondom, mert elítélném, dehogy! Igazán szép tőled, hogy mindig mutatsz be áldozatot, amikor megölsz valakit, ez nagyon méltányos, emberbarát és jószívű...

– Ezt a szerencsétlent nem én öltem meg, ez most más ügy – vágott közbe Claudia. – És rendben, adok pénzt egy kakasra, csak hogy formailag is rendben legyen – oldotta meg az erszényét, majd átadott a barátnőjének egy marék sestertiust.

– Rendben, ha megengedheted magadnak, akkor végül is ez így helyes – fogadta el kis sóhajjal a fekete lány, és elrejtette a pénzt tunikája hajlatában. – Holnap majd mindent intézek, te csak pihend ki magad!

– Köszönöm – sóhajtotta Claudia, és fáradtan lehajtotta a fejét, világosbarna tincsei az arcába hullottak.

¹¹ scaevus: bal

Kicsit hallgattak, aztán Fausta talpra pattant, elmosolyodott.

– Gyere, vacsorázz velem! Az evés megnyugtat, és eltereli a figyelmed a gondokról.

– Rendben, de utána még el kell mennem, Caprához – sóhajtott Claudia. – Jó lenne, ha addig is üzennél neki a nevemben, hogy éjfél után érkezem hozzá elvinni a hordót, addig maradjon ébren, és ne aggódjon. Ha pedig nagyon bűdös, öntse le vízzel, az átmenetileg elveszi a szagot.

– Nekem máris nagyon bűzlik az egész. Mi van azzal a hordóval, hogy pont te kellesz a fuvarozásához? – nézett rá érdeklődve Fausta, fekete tekintet kutatta az égszínkéket.

– Hagyjuk, lényegtelen! – fordult el végül Claudia. – Ami viszont ide tartozik, és fontos! Ismersz egy bizonyos Gaius Laetorius Mergus Nocturnust? Házat örökölt a Quirinalis déli oldalán, alig két sarokra Caprától, és egy ideje egy Serenilla nevű táncosnő a szeretője. Nem hallottál valami pletykát róla?

Fausta kicsit elgondolkodott, aztán megrázta a fejét.

– Az messze van innen. De majd utánakérdezek – bólintott. – Még valami más?

– Semmi több. Mindjárt megfürdöm, aztán együnk – mosolygott rá fáradtan Claudia.

A fekete lány barátságosan visszamosolygott, aztán egy kicsit még várt, majd apró sóhajjal távozott. Az ajtót óvatosan tette be maga mögött, hogy ne zavarja meg barátnőjét. Szegény Claudia! Jót tenne neki egy férfi, még ha csak olyan selejtes példány is, mint Tiberius Icilius, rázta a fejét, és végigsietett a sötét folyosón.

Claudia még hosszan ült, mozdulatlanul, lehunyt szemmel, aztán összeszedte magát. Feltápáskodott, kis habozás után nem rúgott bele semmibe, majd még mielőtt kilépett volna a folyosóra, csak leguggolt az ágya mellé, és felhajtotta a finom vászonból készült, gyapjúval tömött matracot. A kard ott volt alatta, ahogy lennie kellett. Capra visszaküldte, Fausta pedig a helyére tette. Még jó, hogy van néhány megbízható barátja, simította végig a pengét, a megkopott markolatot. Régi fegyver volt, újkorában szép, értékes példány. De mára már majdnem

teljesen lekopott a keresztvasat díszítő, kitárt szárnyú sasról az aranyozás.

A sas. A légió. Mintha egy másik élet lett volna!

Kinézett az ablakon, a kis udvar már üres volt, csak a por szállt, szikrázó, pici fénycseppeskék, ahogy az alkonyi nap vörös fénye megfestette a magasban lebegő szemeket, és még mindig fülledt hőség ülte meg a Várost. Milyen más volt az az északi utazás, a csontig ható hideg, a fehér hófoltok a fekete avaron, a fenyvesek illata, és hogy pára gomolyog fel minden lélegzet után az ember szájából! Idegen tájak és idegen emberek. A Várost szolgálják, mint a fél világ, a légió egyenruhája mindenütt egyforma, de idegen arcok néznek rá a megszkott sisakok keretéből, kíváncsi tekintetek, amiket nem ért, és emlékszik, Marcus is ott állt közöttük akkor, amikor először beléptettek a táborba. Igen, már akkor, első találkozásukkor összekapcsolódott a tekintetük, és egymás után fordultak, pedig...

Eh, ezen merengeni tényleg a legnagyobb baromság! Soha többet nem fognak találkozni, nézett fel a lenyugvó napba, majd megrázta a fejét, és gyors léptekkel elhagyta a szobáját.

III.

Triarius kora hajnalban ébredt, és kíméletlenül felkeltette az embereit is.

– Jó lenne minél korábban odaérni, amikor még otthon van – magyarázta mogorván ébredő társainak, akik kelletlenül másztak elő a narancsfák közül. Persze látható fáradtságuk ellenére pillanatokon belül menetkészek voltak, nem rajtuk múlt, hogy mégsem sikerült korán odaérniük a Mus Albusba.

Először is azért késtek el, mert a Via Labicana lényegében a Város másik oldalán volt a táboruknak választott, elhagyott kerthez képest, másrészt pedig amikor átkeltek a Tiberisen, Triarius megállt az első, alkalmasnak tűnő árusnál, és hosszú alkudozás után elcserélte a ruháikat egy-egy majdnem teljesen fehér, jellegtelen tunikára, és a hozzá tartozó alsó ruházatra.

– Nem tökéletesen mindegy, hogy miben megyünk oda? – tiltakozott ugyan Ictis, de hiába.

– Az öreg nyilván azt jelentette, hogy három barbár járt a háznál, tehát jól tesszük, ha átöltözünk, és igyekszünk civilizáltaknak tűnni – magyarázta Triarius, amit emberei még csak elfogadtak, de amikor két utcával arrébb megállt egy borbélynál, akkor már határozottan tiltakoztak.

– Marcus, úgy piperészkedsz, mintha nő lennél – morogta Ictis. – Hidd el, teljesen mindegy, milyen külsővel verjük szét azt az insulát. Mert, ugye, akármiért is megyünk oda, a vége úgylis az lesz, hogy szétverjük a teljes kócerájt!

– Nyilván. De akkor sem mászkálhatunk úgy, mintha üldözött szökevények lennénk, akik végigrabolták a fél Birodalmat.

– De Marcus, mi tulajdonképpen üldözött szökevények vagyunk, és akármilyen kínos is, de sajnos végigraboltuk a fél Birodalmat – tiltakozott óvatosan Bupalus, ám Triarius letorkolta.

– Még egy ok, hogy ne úgy nézzünk ki.

Így végül előkerült Ictis valóban utolsó pénzérméje, és mindhárman megborotváltatták magukat, illetve visszanyírátták a hajukat a katonai előírásoknak megfelelően, amihez Bubalus már csak annyit fűzött hozzá szomorúan, hogy ezek szerint a kocsmáros előző nap a négy szeszis borral tényleg csúnyán átvágta őket.

– Még visszamehetünk hozzá, és pusztán a rend és a törvény nevében visszavehetjük a pénzt, illő vigaszdíjjal megtoldva! – javasolta Ictis lelkesen, ám Triarius leintette.

– Nem, oda nem mehetünk vissza, mert már köszönés helyett ütnének, tekintve, hogy tegnap szétvertük a teljes berendezést, és egyébként is! – húzta ki magát új, törtfehér tunikájában, frissen borotváltan. – Mostantól kezdve nem fogunk piti kocsmárosokat zaklatni, mivel még ma tisztességes kártérítést szerzünk a nőtől!

– Hát, ha ez tényleg elkerülhetetlen, akkor essünk túl rajta! – sóhajtott Bubalus, ha lehet, még szomorúbban. – Menjünk akkor abba a Mus Albusba!

És úgy lett.

Dél is elmúlt, mire odaértek. Előbb az utca végéből szemléltek meg az épületet, amin persze semmi érdekes nem látszott. Magas bérház, jellegzetes insula, egy a sok közül, így, a szieszta elején csukott fatáblák mögött zárt ablakokkal.

– Ictis, te itt maradsz, és figyeled a boltíves kaput! Bubalus, te hátra mégy ott, azon az utcán, és ott őrködsz, de úgy, hogy lássátok egymást. Ha valami balhé lenne, lapuljatok, ha üzenetet küldenek nektek a nevemben, ne dőljetek be neki. Ha nem jövök vissza alkonyatig, gyertek utánam, és verjétek szét az egész kócerájt! Világos?

– Igenis, Triarius! – felelte egyszerre két embere, feszes vigyázzba vágva magát.

– Marcus, nevezetek Marcusnak! – csattant fel Triarius dühösen. – Már nem vagyunk a légióban, és én nem vagyok tiszt, világos?

– Hogyne!

– Persze! – bólogatott két társa.

– Na, azért – sóhajtott, és ment.

Egyenesen be a nyitott boltív alatt, majd a háromszögletű udvar közepén kicsit megállt, és felmérte a helyet. De nem volt sok mérlegelni való, pontosan vele szemben erős, nehézfából ácsolt ajtó nyílt, sokkal jobb minőségű, mint a körben látható, pince- meg raktárajtók. Ráadásul láthatóan drága, két egymással kergetőző egeret ábrázoló réz kopogtató volt rajta. Az vezet nyilván a legelőkelőbb lakásba. Oda kell bejutnia, döntött, megragadta az egerék alatt lógó rézkarikát, és bekopogott. Sokszor.

– Szieszta van – hangzott fel nagy sokára egy mogorva, fáradt hang. – Ha muszáj, átveszek üzenetet, de nem nyitok kaput, mert az úrnőm alszik.

– Nem egyszerű üzenetet hoztam, hanem olyat, amit csak úrnődnek adhatok át, még hozzá személyesen – kiabált neki vissza Triarius, és még kétszer ráütött az ajtóra a kopogtatóval.

– Gyere vele vissza később!

– Engem nem küldhet el egy jöttment szolga, fontos üzenetet hoztam, ami nem várhat. Hívd ki az úrnőd! – követelte Triarius, amit rövid, érthetetlen morgás követett, majd a szolga elcsoszogott.

A forró levegő mozdulatlanul ülte meg az apró udvart, a napfény izzadságcseppeket csalt a várakozó férfi homlokára, aki nem bírta jól a tehetetlenséget, és még párszor bezörgetett.

– Nem kell betörni – hangzott fel hirtelen egy határozott, éles hang, aztán kinyílt az ajtó, és feltűnt egy gyönyörű, fekete nő. – Mi a fenét akar maga itt? – kérdezte szigorú hangon, és kihívón csípőre tette karcsú kezét.

– Egy nőt... Egy nőt keresek – kezdte zavartan Triarius, de aztán megtalálta a hangját, és szélesen elvigyorodott, hogy jó benyomást tegyen az előtte álló, csinos lányra. – Claudius Sabinus Argentarius lányával szeretnék beszélni, kicsikém.

– Igen? – emelte magasba érdeklődve a szemöldökét a fekete nő.

– Igen – hagyta rá Triarius, és oda sem figyelve előrébb lépett egyet, hogy a nő ne csukhassa be az ajtót.

Fausta persze észrevette a mozdulatot, és nem értette félre. Tehát ez lesz az a katona, akiről a vén Ostiarius beszélt.

Pontosabban annak a három katonának a rosszarcú vezetője, mérte fel az idegen férfit, és rögtön igazat adott a vén szolgának. Ha ez a pasas szembejönne vele egy sötét sikátorban, hát ő is elszaladna, mint a huzat! De itt ugyan hiába próbálkozik a gazember! Hiába öltözött fel rendesen, mintha civilizált lenne, hiába nem visel fegyvert, a modorából és az akcentusából világosan látszik, hogy csak egy műveletlen katona valami távoli provinciából.

Azaz hátsó szoba, mákonyos bor, Tiberis, vázolta maga előtt a sürgős teendőket, majd őszintén elmosolyodott.

– Ó, hogy Claudius Sabinus Argentarius lányát keresi! Sajnos, most nincs itt, de ha van ideje, hát várja meg!

– Van időm – biccentett elégedetten Triarius, és már indult is befelé, hogy Fausta alig tudott félrelépni előle.

– Csak erre, utánam! – sietett előre, és mutatta az utat. – Azt hiszem, a szieszta végére megjön, no, legfeljebb egy kicsit késik, az szokása. De addig itt nyugodtan várhat rá – fecsegett könnyedén, őszintén mosolyogva.

Triarius követte az épület megkopott, árnyékos folyosóin, majd egy vékony lépcsőn felfelé, egészen addig, meg egy apró szobába értek, amiben éppen elért egy pihenő kerevet, meg mondjuk még egy ember.

– Foglaljon helyet, érezze magát otthon! Ez a saját lakásom vendégszobája – intett körbe Fausta, aztán gondos háziaszszonyként még megigazgatta a meandermintás gyapjúlepedőt a kereveten. – Mindjárt hozok egy kancsó bort, hogy könnyebben teljen az idő.

– Köszönöm – nézett utána Triarius, aztán amikor becsukódott az ajtó a nő mögött, körbefordult, felmérte a szobát. Békés kis helyiség volt, talán az első emelet magasságában, apró ablakkal kifelé, mégis megfeszített érzékekkel várta, hogy rá szakadjon valami veszedelem. De a csendet semmi sem törte meg, nem hangzott fel osonó lábak neszezése, nem csendült óvatlanul tartott fémpenge a falakhoz, senki sem akart rátörni. Nagyon úgy tűnt, a fekete nő túlzott szívélyessége mögött nem lapul semmi csapda.

Ennek ellenére amikor Fausta visszajött, még mindig a szoba közepén állva talála.

– Jaj, hát üljön le! Csak nem akarja talpon megvárni? – nevetett kedvesen, miközben letette az általa hozott tálcát a kerevet végére, majd gondosan töltött a kancsóból a cserépkupába. – Egyébként megtudhatom, miért keresi Claudiát?

– Személyes ügy – felelte kis habozás után Triarius, és csak leült a kerevet másik végére, majd rátámaszkodott két könyökével a térdére, és alaposan megnézte magának a nőt. Csinos!

– Ó, személyes ügy – kuncogott fel kislányosan Fausta, látványosan észre sem véve a férfi kutató tekintetét, felvette a poharat, és odalépett Triariushoz. – A személyes ügyek mindig érdekelték. Egy picit sem lehet róla megtudni? – nyújtotta oda az italt kedvesen mosolyogva.

Triarius átvette a kupát, majd kicsit elgondolkodott.

– Nincs benne semmi érdekes. Csak beszélni szeretnék vele.

– Igen? De a nevét, a nevét azt elárulhatja, nem? Vagy az is titkos? – kérdezte Fausta, mire a férfi megint elgondolkodott egy pillanatra.

Persze, semmi sem múlik rajta!

– Marcus. Marcusnak hívnak – emelte a szájához a poharat.

– Marcus? – nyitotta tágira két szemét Fausta. – Oppá!

És már kapta is ki a poharat a férfi kezéből, gyorsan hátrált vele két lépést, majd zavartan meglegyezte magát szabad, szélesre tárt ujjú kezével.

– Hú, te jó ég! Ősapám figyelő szelleme, most segíts! – hadarta, leginkább a mennyezetnek, miközben alig kapott levegőt.

– Mi van? – emelkedett fel Triarius némileg megkésve, és veszedelmet keresve pillantott körbe.

– No, csak semmi pánik – biztatta magát Fausta, miközben kicsit megigazgatta a haját, aztán hirtelen, mint akit kicseréltek, lehiggadt, és töretlen kedvességgel rámosolygott Triariusra. – Ó, ez aztán a kellemes meglepetés. És én még be sem mutatkoztam, milyen udvariatlan is vagyok. A nevem Hortensia Fausta, enyém ez az egész insula. Tudod, Claudia jó barátnőm, és rengeteget mesélt rólad!

– Abból egy szó sem... – tiltakozott volna kapásból Triarius, de Fausta a szavába vágott.

– Sokszor mondta, hogy te milyen remek fickó vagy, meg nagy hős, és igazi férfi – lelkenedett.

Nagy csend nehezedett a szobára.

– Mármint... Ezt rólam mondta? – nyögte ki Triarius, amint szóhoz jutott.

– Pontosan! Claudia nagyon nagyra tart, még ha az ő szokott, kissé talán túlzó szókimondása miatt egy kicsit másként látszik, akkor is. Csodál téged!

– Na, álljunk meg egy pillanatra! – túrt a hajába zavartan Triarius, és csípőre tette a bal kezét. – Biztos ugyanarról a Claudiáról beszélünk? Nálam kicsit alacsonyabb nő, makacs, mint az öszvér, lobbanékony, akaratos, eszetlenül belekeveredik minden balhéba, és asszony létére egészen jól forgatja a légiós kardot.

– Igen, igen! Kedvenc színe a mélyvörös, és mindig olyan helyes, frufrus frizurát visel, magasra tűzött konttyal.

– Hát, igen, haja is van neki – bizonytalanodott el Triarius.

– Mondom, biztosan ő az, és hát te meg biztosan az a Marcus vagy. Csodálom, hogy nem ismertelek fel azonnal a leírásból. Claudia gyakran emlegette, hogy milyen daliás termetű, milyen erős, és hogy jóképű vagy – mérte végig jelentőségteljesen Fausta a férfit, aki ettől határozottan zavarba jött.

– Hát, ez remek – összegezte végül, és a pohár után nyúlt, mivel úgy érezte, erre a fordulatra akár ihatna is egy kortyot. Ám Fausta mint a villám, rántotta el előle a bort.

– Ebből ne! – sikkantott egy aprót. – Mármint hogy nem lenne helyes, ha egy ilyen kedves vendég ebből a vacak borból inna, mindjárt hozok másikat – kapta fel a tálcat, olyan lendülettel, hogy majdnem feldőlt a kancsó, és már rohant is kifelé, de az ajtóban, mint akinek eszébe jutott valami, megtorpant. – Igen! Egy ilyen kedves vendég jobb bort érdemel, és kellemesebb helyet, ahol várakozhat – magyarázta, szemében túlvilági fények szikráztak fel, és ragyogó mosollyal nézett rá Triariusra, akit ettől a mosolytól kirázott a hideg.

– Nekem ez a szoba teljesen megteszi – védekezett volna bátortalanul, de Fausta ellentmondást nem tűrve belé karolt, és már vezette is.

– Nem, ennél sokkal jobb lesz, ha Claudia szobájában várakozol. Egy idegent nem akartam oda beengedni, de te, ugye, jó ismerős vagy, téged biztosan nem zavar, hogy milyen kicsi meg egyszerű. Tulajdonképpen nem is igazán szoba, csak egy kis helyiség, ahol az üzletfeleit fogadhatja – magyarázta Fausta, miközben már vezette is lefelé a szűk lépcsőn, egészen az alagsorig.

Marcus zavartan torpant meg.

– Mármint hogy... Ugye nem lett belőle táncosnő?

– Nem, dehogy! Még csak az kéne! – tiltakozott kacagva Fausta. – Inkább amolyan... Nem is igazán van rá rendes szó. Ő úgy szokta mondani, ha a munkáját kérdezik, hogy elsősorán ember, minden veszélyes feladatra. Ha valaki elvész, megtalálja, ha valami eltűnik, visszahozza, és ha közben fel kell pofozni néhány embert, akkor ezt is megteszi. Ha nem kell, akkor is. Ezt a szobát meg inkább, mint hivatali helyiséget tartja fenn, ahol meg lehet keresni, ha valaki fel akarja bérelni – magyarázta lelkesen, míg végigvezette a férfit egy sötét kis folyosón, aminek a végében, az ajtó előtt megállt. – Szóval, ez lenne az. Menj be, érezd magad otthon! Én hozok másik bort.

És ezzel már sarkon is fordult, és elsietett, magára hagyva a férfit az ajtó előtt.

Triarius zavartan meredt maga elé. Itt valami nagyon nem stimmel. Claudia, hogy dögölne meg ott, ahol van, soha nem mondana róla semmi jót. Ez biztos. Az is valószínű, hogy ez a fekete lány nem normális. Idegbeteg. De ezzel együtt is úgy tűnik, hogy nem veszélyes. És általában, sok mindent túlél már ő, miféle baj érhetné egy egyszerű bérházban, vont vállat, majd lendületesen kinyitotta az ajtót.

Aztán megtorpant, mert odabent, a kecskelábú asztal mögött egy szigorú tekintetű, felvetett fejű praetorianus centurio ült, páncélban, maga elé fektetett sisakkal, karddal.

